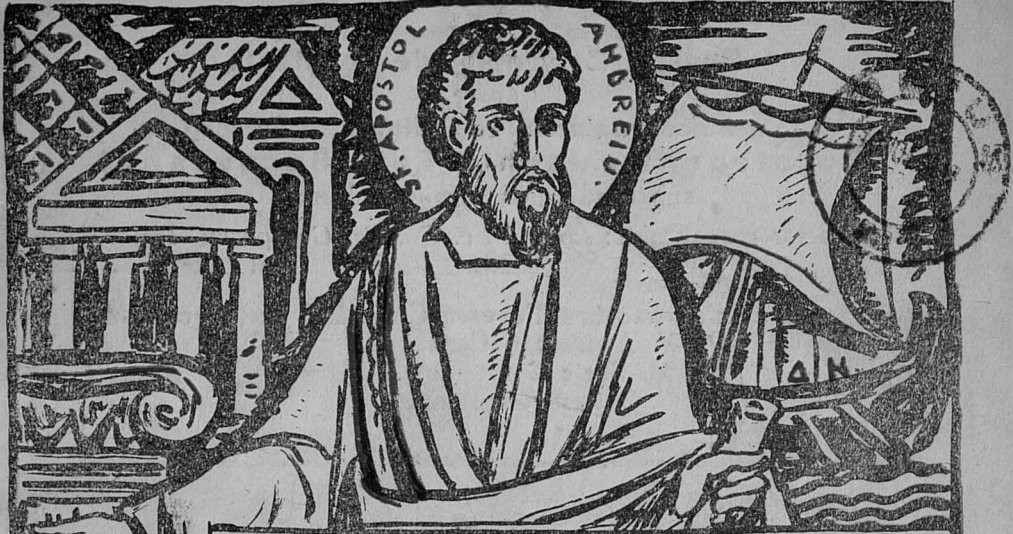

Sarbatoarea Sfantului Apostol Andrei
Constanta

ARHIEPISCOPIA TOMIS
BIBLIOTICA Nr. 1932/29

TOMIS

Revista Episcopiei de Constanta

OMAGIU P. S. EPISCOP LOCOTENENT

EUGENIU

Octombrie — Noembrie

1943

Anul XX

No. 10-11

T O M I S

Revista Episcopiei de Constanța
apare

Cu binecuvântarea Prea Sfințitului Episcop
Locotenent **Eugeniu Laiu Suceveanul**
sub conducerea Secției Culturale

Redactor responsabil: *Preotul Ec. Gh. Gr. Georgescu - Ionică*
Consilier Referent al Secției Culturale

Comitetul de redacție { Pr. Anastase Popescu Cons. Ref. secția economică
Pr. V. Andreescu Constanța
Pr. M. Buric Constanța
Pr. C. Pâslaru Constanța

SUMARUL :

1. Intru mulți ani Stăpâne de *Preotul Gh. Gr. Georgescu*
2. In pragul celui de al doilea an de Episcopat de *Colonelul M. Ștefănescu Insp. G-l Ad-tiv C-ța*
3. După un an de activitate, cu P. S. Eugeniu Laiu, la drum și la fapte de *Colonelul Leonida Popescu Prefectul Jud. Ialomița*
4. După un an de muncă și trudă! de *Pr. Ec. Anastase Popescu*
5. După un an de păstorie! de *Ion Dinu*
6. Un an de arhipăstorie de *Pr. Virgil Andreescu*
7. La o primă aniversare de *Nic. St. Mocanu*
8. Indemnuri și binecuvântări arhieresti de *Ing. D. Ștefănescu*
9. Cuvânt festiv de *Pr. D. Andtei*
10. Medalion: P. S. S. Episcop Locotenent Eugeniu de *Pr. G. E. Gheorghiu*
11. Prea Sfințitul Episcop Eugeniu al Constanței de *Pr. C. Pâslaru*
12. 1 Noembrie 1942 de *Pr. Mih. Buric*
13. P.S.S. Episcop Locotenent Eugeniu ocrotitor al orfanilor de *Gh. E. Melaniu*
14. Pași de Apostol de *Const. Brădeanu*
15. După un an de *Preot Radu Datcu*
16. Făptă grăitoare de *Pr. C. Gh. P.*
17. Slăvită fie-i munca de *I. Șerboja*

Așezarea articolelor în revistă este determinată de
considerațiuni tehnice

T O M I S

Revista Episcopiei de Constanța
Apare cu binecuvântarea Prea Sfințitului
EPISCOP LOCOTENENT EUGENIU

Intru Mulți Ani Stăpâne,

de Preotul, Gh. Gr. Georgescu

Se împlinesc la 1 Noembrie, 3 ani de când Vlădica Eugeniu Suceveanul în calitate de delegat al Sf. Sinod, conduce Institutul Biblic și de misiune al Bis. Ort. Române, și un an de vrednică și rodnică păstorie a eparhiei Tomisului. La împlinirea acestor ani de activitate se cuvine să aducem prinosul nostru de recunoștință personalității Vlădiciei Eugeniu, care în decursul unui an de păstorie în scaunul Vlădicesc dela Constanța, s'a afirmat a fi dinamul plin de energie pastorală-misionară. Cu o deosebită artă, cu un talent și tact mai presus de orice așteptări, Vlădica Eugeniu a știut să organizeze, să directiveze și să ridice la rangul de mare Instituție creștină, Institutul Biblic al Bis. Ort. Române, despre a cărui activitate până la venirea P. S. Sale aci, se cunoștea prea puțin.

Figură distinsă, monah convins și spirit religios desăvârșit, sunt calități cari împodobesc fruntea Vlădiciei Eugeniu.

Totdeauna darnic și creator, personalitate eminentă care nu trăește pentru sine ci pentru Biserica lui Hristos, conștient de misiunea superioară ce o are și care-i hrănește toate eforturile de înfăptuire și progres.

Vlădica Eugeniu poate fi valorificat din faptele sale de vrednică creație și de realizări superioare

câr și din gândurile sale sincere pentru Biserica Noastră, care îl ridică deasupra tuturor faptelor de rând.

Intr'un an de păstorie la Tomis tânăr și activ, fără zi de odihnă, însemnăm aci în chip festiv cu deosebită bucurie, prestigiul la care a fost ridicată eparhia Tomisului prin vrednicia slujirii Vlădiciei Eugeniu.

Viguros și cu puteri de muncă, ager și sârguincios, în toate domeniile vieții bisericești, preocupat, mereu de gânduri frumoase și mai presus decât cele ținute de biurocrație, pentru ridicarea și înălțarea slujitorilor bisericii la idealul pastoral-misionar.

Este un idealist înarmat cu armele spirituale; este harnic și zelos, iubitor de școală pentru a pregăti elementele de elită ale bisericii și societății, animator de idei înalte, suflet ales și caritabil, iubitor de copiii orfani și săraci, bun gospodar, a creat cantina eparhială în care se hrănesc zilnic aproape 100 de elevi orfani și săraci.

Se străduiește neconținut să cucerească pentru binele și propășirea Bisericii din această eparhie, înțelegerea și entuziasmul clerului și oamenilor de bine, pentru înființarea unui internat de adăpostit și îngrijit copiii orfani și săraci, un cămin preofesc, cantină, tipografie, sală de conferințe, bibliotecă teologică ș. a. O cetate bisericească, ca astfel credincios înaltei sale chemări, să fie vrednic urmaș al Sf. Apostoli. Perseverent și cu înaltă ținută morală a îndrumat clerul, și într'un an de zile a isbutit să dea eparhiei un duh de viață nouă și de înaltă tensiune spirituală, croind drumuri noi dela care nimeni nu se va mai putea abate.

Blând cu cei buni, dojenitor și îngăduitor ca un părinte cu cei îndărătnici, înfrângându-se pe sine, a cerut și cere tuturor o însuflețită muncă în câmpul evanghelic și misionar, pentru înălțarea ortodoxiei românești.

Păstor și misionar de înalt prestigiu al bisericii pe care o conduce, caută să introducă ordinea

în cuprinsul eparhiei și să învioreze viața creștină, deschizând preoșimii orizonturi noi în câmpul misiunii creștine, prin intensificarea colportajului, și surpând prin înoirile sale, vechile zăgazuri cari au ținut în loc activismul clerului și urcarea lui pe treptele cele mai înalte ale ortodoxiei.

La trecerea acestor ani de muncă rodnică, vrednicul Vlădică Eugeniu Lăiu Suceveanul, cu calitățile lui intelectuale rari, și cu puterea lui de muncă în domenii diferite, cu simțul de observație înalt și cugetare profundă, însemnează pentru eparhia Tomis fericirea spirituală sublimul adevărului și îndeplinirea celor mai alese aspirațiuni ale clerului.

Cu râvna dela început, cu experiența de fiecare clipă, și cu munca-i neobosită, îi dorim Vlădicăi Eugeniu să continue lucrul evanghelic fără preget, pe drumul cel nou, făcând din viața sa chiar o adevărată mucenicie pentru învățătura lui Hristos.

Unindu-ne aceste însemnări festive cu bucuria ce o simțim pentru vrednicia Vlădicăi Eugeniu, depunem omagiile noastre de fiască și respectuoasă afecțiune strigând din adâncul sufletului:

Intru mulți și fericiți ani Stăpâne.

In pragul celui de al doilea an de Episcopat

de Colonelul M. Ștefănescu
Inspector General Administrativ
Constanța

După un an de activitate al unui conducător de instituție, cei conduși rămân cu impresia personală despre șeful lor.

Când impresia este influențată de interesele personale atunci critica este fără valoare și de multe ori insinuantă; când însă ai rămas impresionat de rezultatele conducerii în jurul căror rezultate, nația pros-

pera și instituția își căpăta o preponderență în acțiunea ei atunci cuvântul de recunoaștere a celor bune se cuvine a-l spune și se cuvine chiar a-l manifesta așa cum se face în acest număr festiv.

P. S. Episcop Eugeniu Laiu vine la conducerea Episcopiei Constanța în timp greu: războiul crunt; lumea ușor de convertit la ererii, superstițiile încep să înlocuiască credințele, biserica necăutată, tălmăcirea învățătorei lui Cristos necercetată. Intre slujbașii aducători de îndeplinire a celor poruncite de cei mari spre binele neamului și a bisericii se ivise vrajbă și ură, un început de intervenții cu impunerea unor schimbări cearcă să influențeze, în scopul ascuns de realizarea unor voințe personale.

Freamăt de murmur bine întreținut se transformă în telegrame imperative față de autoritate și... la toate acestea, credincioșii eparhiei priveau mirați, întrebători gata și unii din ei să intre în hora bârfelilor,

În acest timp ostașii români, generali, ofițeri și soldați își dădeau sânge și suflet, lăsau fără tată copilași ce-și căutau cu ochii blânzi și rugători un susținător.

Tabloul ce-l încerc a-l descri nu este complet, socotind că nici nu este oportun a fi completat, dar care trebuie să ducă la concluzia pentru cei ce vor să-l completeze imaginar, că în acel timp—care pare că tot mai continuă — era foarte greu pentru cel ce venise, să ia o conducere cu o răspundere atât de mare, cu o răspundere față de patrie, față de trecutul credinței noastre strămoșești, față mai ales de altarul pe al cărui prag a îngenunchiat o viață întregă, față de catapeteasma căreia i s'a închinat și căreia în taina cântării «Pre tine te laudăm» P. S. Episcop Eugeniu Laiu Suceveanul își mărturisește întruna credința.

Asemănător generalului în câmpul de luptă începe a se orienta amănunțit asupra celor ce are de condus.

Ca un semn de întreagă atenție pentru cei săraci înființează o cantină la Constanța; pretinde în jurul lui o acțiune puternică de răspândirea și susținerea credinței.

Se oprește între copii și din buzunarul larg scoate și împarte cruciulițe de argint parcă ar fi vrut să le spună copiilor că sub semnul lor și pentru ele ne moare oastea.

Mulțimilor le împarte cărți de rugăciuni asemănător discipolilor ce răspândesc cu graiul învățătura Domnului.

Celor greșiți le dă iertare anunțându-i sever, că severitatea va veni dacă nu se îndreaptă.

Fără sgomot în jurul lui, refuză elegant talantul și slujește din inimă și cu credință slujbe și sfințiri de biserici.

Aflăm mai târziu că munca îi servește ca o hrană zilnică.

Lucrează și conduce Institutul biblic, răspândind peste tot icoane, cărțuții, noul testament, odoare bisericești, chemând din nou credincioșii să admire mărituriile și conținutul cărților.

Nu uită pe copii și le tipărește cărți cu povești morale scrise în interesul lor.

O parte din cele 6 zile de muncă le dăruiește eparhiei pentruca toată Dumineca să o închine în Biserica Episcopiei aducând Slavă Domnului și arhieresti binecuvântări pentru toți.

În județ, în calitate de prefect al județului Ialomița îl însoțesc dealungul satelor ce duc dela Slobozia spre Țândărei și apoi dealungul Dunării până la Fetești.

Constatările ce le face și comentariul lor îl duc la concluzii hotărâtoare ce mă fac să înțeleg clar că avem un păstor și că i se cuvine ascultarea.

Blandețea oportună, modestia caracteristică, scăpărarea din ochi o voinței ce țintuesc pe cel vinovat, cultura profesională și generală, sunt mijloacele de luptă ale P. S. nostru din eparhia Constanța.

După un an activitatea rodnică depusă de P. S. ne îndeamnă a ne spune: Să-l urmăm

— Să ne repetăm azi noțiunea cuvântului de «Unire» și în jurul șefului bisericii acestei eparhii să ascultăm învățătura lui Hristos, să ne lepădăm de ambiții deșarte și ca un refren armonios să ne-o spunem zilnic. Să îndreptăm pașii spre idealul victorios al Țării noastre creștine și să însuflețim în mersul nostru convoiul marțial al românilor conduși de glorie de Rege, Conducător, preoți cu crucea în frunte...

Pentru anul de muncă activ îi urăm P. S. Episcop încă mulți ani, convinși fiind că întreaga acțiune nu poate fi decât pentru biserică și națiune: fiindcă numai ele rămân.

După un an de activitate, cu Prea Sfințitul Eugeniu Laiu, la drum și la șapte

de Colonelul Leonida Popescu
Prefectul Jud. Ialomița

Iucă dela începutul activității mele ca prefect de Ialomița, după cum am arătat în cuvântul meu către Ialomițeni la timp, am căutat să-mi sprijin acțiunile și să-mi desfășur programul meu de muncă pentru ridicarea maselor ialomițene pe toate tărâmurile, în colaborare cu **biserica și școala**. Aceste două așezăminte de luminare a sufletelor și a minții, au fost pentru mine tovarășul de muncă cu care am plecat la drum. Și nu puțină satisfacție am simțit în sufletul meu, când am văzut că, la cârma bisericii județului meu, se afla acela pe care-l doream, acela, care înțelegându-și menirea, a știut să pipăie rana la timp, căutând cu orice preț să o vindece.

Prea Sfințitul Eugeniu Laiu, apostol, demn și priceput, părinte iubitor de fiii săi duhovnicești, cărmaci neîntrecut și neobosit și-a îngrădit cu mine gândurile și țelurile și într'un interval de timp destul de scurt a putut transforma fața Ialomiței din punct de vedere spiritual. Din zori și până în noapte, cutreerând

fie singur fie împreună cu mine întinsul Bărăganului, a împărțit supușilor binecuvântare, pace sufletească și multă credincioșie. Indemnați părințește de Prea Sfinția Sa, preoții se întrec azi în muncă și zidire duhovnicească, de reparare a Sfințelor locașuri și mai presus de toate, de alinarea suferințelor celor loviți de cruntul dar nobilul război în care ne găsim. Scoși din amorțirea în care se găseau, preoții ialomițeni fac azi zid în jurul Prea Sfinției Sale, iar faptele lor, fac cinste clerului ortodox. Duhul cel nou suflat în sufletele tuturor, face ca fiecare ins să se simtă azi „un om nou” și oțelit în lupta contra duhului celui rău.

În aceste timpuri de grele încercări prin care trecem, când fiara dela răsărit suflă din duhul său venin peste sufletele multora din fiii patriei, în Ialomița și în toată eparhia Tomisului, Prea Sfințitul Eugeniu Laiu, luptă din rășputeri ca un adevărat arhanghel, pentru vindecarea sufletelor păstoriiților săi. Se pare că Dumnezeu a auzit glasul rügei sale și se bucură acolo sus în cer de truda, dar și de roadele ei căci anul acesta, a fost mai bun și darnic cu toți ialomițenii, trimițându-le de sus binecuvântarea Sa peste hoaldele lor mănoase. Zi de zi, ceas de ceas, aleargă neobosit întru îndeplinirea slujbelor religioase la sfințiri de biserici și orice alte sfinte slujbe, alături de cei mici și mari slujitori ai altarului, fiind lipsit cu totul de păcatul lui Iuda, ba din contra, dând cu multă dărnicie obolul său, acolo unde lipsa și nevoia se resimte.

Azi, când se împlinește un an de când Prea Sfinția Sa a luat asupra sa conducerea spirituală a Eparhiei Tomisului, an de rodnice înfăptuiri, în calitate de șef al județului și tovarăși în munca de zidire spirituală al Prea Sfinției Sale, mă simt îndreptățit să aduc și eu odată cu respectuosul omagiu și cele mai calde urări de bine și de sănătate întru îndeplinirea grelei, dar demnei misiuni ce i s'a încredințat.

După un an de muncă și trudă!

de Pr. Ec. Anastase Popescu
Constanța

Trăim cele mai grozave vremuri pe care le-a cunoscut omenirea până astăzi și trecem prin cel mai distrugător războiu în care au fost prinse aproape toate națiile de pe glob și în care a fost împins și neamul nostru românesc, pentru recucerirea gliei contropite și apărarea ființei noastre naționale.

Toată viața omenească este astăzi îndrumată la împlinirea nevoilor cerute de susținerea acestui războiu și pentru câștigarea victoriei.

În asemenea împrejurări, s'ar putea să se găsească oameni, cari absorbii de interesul general, sau și numai din motive subiective, să ne reproșeze, că noi mai găsim vreme și pentru aniversări.

Unora ca aceștia le amintesc cuvântul de învățătură al marelui Apostol al neamurilor, — Pavel, — din întâia sa episcopală către Tesalocieni cap. V. versetul 12, care ne învață: «Și vă rugăm pe voi fraților, să cunoașteți și să cinstiți pre cei ce se ostenesc între voi, pe mai marii voștri întru Domnul și pre cei ce vă învață pe voi și să-i aveți mai cu seamă în dragoste pentru munca lor» ca să se înțeleagă, că chiar și în aceste vremuri de grea încercare, avem datoria de a tălmăci norodului și aprecia cum se cuvine truda unui an greu de păstorie, a acestei de Dumnezeu păzite eparhii dela margine de țară, a P. S. nostru episcop-locotenent Eugeniu Laiu Suceveanul, pentru a fi exemplu turmei celei cuvântătoare și preoților ei, în dragostea de muncă cinstită și dreaptă în biserică și în slujba cea adevărată a pastorației.

Se cuvine în primul rând să mulțumim lui Dumnezeu, din a cărei purtare de grije P. S. Sa a fost rânduit nouă episcop și apoi I. P. S. Patriarh Nicodim și D-lui Mareșal Ion Antonescu, cari l-au ales și trimis nouă arhipăstor.

Pentru aceea să ne fie nouă îngăduit ca astăzi, după un an de trudnică administrație și conducere înțeleaptă a eparhiei Constanța, să dăm frâu liber sentimentelor noastre de

dragoste și respect pentru tot cece a fost înfăptuit în acest prim an de păstorie, în cea mai nouă și încercată eparhie din țara românească și a aduce prinos de recunoștință ierarhului, care, cu toate că la venirea P. S. Sale la conducerea eparhiei n'a găsit de cât jale în sufletele preoțimei și credincioșilor, părăsiți în voia soartei, atunci când aveau nevoie mai mult ca oricând de un arhipăstor înțelept, cinstit, bun, drept și încercat în necazuri, P. S. Sa nu ezită un moment și pornește de îndată hotărât, și cu toată puterea de muncă și pricepere cu care este dăruit de Dumnezeu, la reorganizare pentru a ridica la cinstea de care trebuie să se bucure *această eparhie* în care și-a aruncat sămânța cea bună a evangheliei Mântuitorului Hristos, Sf. Apostol Andrei — cel dintâi chemat.

A pornit cu toată hotărârea pentru că este omul hărăzit de Dumnezeu să facă operă de mari înfăptuiri în biserica neamului nostru, având deosebită pregătire și experiență.

Este ierarhul, cu credința nesdruncinată în puterea și ajutorul lui Dumnezeu, hotărât, energic, cu voință de fer, cinstit și curajos, parcă dinadins făcut pentru aceste vremuri, de grea încercare prin care trece biserica și neamul nostru, cea ce dovedește că cei ce l'au ales și l'au trimis să ne fie păstor, au avut cea mai fericită inspirație.

În persoana P. S. Sale sunt întrupate toate calitățile sufletești ale marilor ierarhi.

Cunoscător al tuturor problemelor și postulatelor care frământă biserica și clerul ortodox, a pornit cu toată hotărârea și puterea de muncă care-l caracterizează, pentru a rezolva cu toată competența, toate aceste probleme, iar rezultatele sunt mai mult decât mulțumitoare față de greutățile vremii.

Din clipa înscăunării P. S. Sale pe tronul vlădicesc, n'a cruțat nici odihnă, nici sănătate, ci înfruntând toate greutățile, a pornit să-și cunoască eparhia și păstoriții împărșind din prisosința inimii sale: mângâieri celor necăjiți, îmbărbătări celor slabi, sfaturi și îndrumări celor în nepricepere și ajutoare celor lipsiți, împlinind cuvântul evangheliei și făcându-se tuturor toate ca pe toți să i dobândească.

Una din marile P. S. Sale preocupări a fost organizarea

temeinică gospodărească și economică, fără de care o eparhie nu poate avea viață.

În această latură a moștenit o situație vrednică de plâns. Un buget deficitar, pentru care nu i-a trebuit mai mult ca o lună de zile ca să-l echilibreze pe baze solide.

Biserica catedrală episcopală, distrusă și descoperită, iar palatul de reședință o ruină, în care totuși P. S. Sa își instalează locuința, în cea mai mare modestie, și porcede de îndată la renovarea cancelariilor, din cari încep a fășni ordinele de îndrumare și învoire în toate domeniile.

Deși fără combustibil suficient, printr'o economie drastică, trece iarna fără nici un moment de întrerupere a lucrului, bine și cu mult tact organizat, iar în primăvară pune la punct și în stare de funcționare automobilul eparhiei, găsit fără cauciucuri și cele necesare unei bune funcționări, și pornește în lungul și latul eparhiei, ca să dea directive preoților și să rezolve la fața locului toate nevoile.

Nu l-a înspăimântat nimic din toate greutățile și piedicile ce i s'au pus în cale, pentru că este omul muncii și al împlinirilor, și a pornit de unul singur la înfăptuirea operei creatoare, pentru care a fost trimis și căreia i s'a dedicat cu toată ființa sa de om cu înaltă spiritualitate și eroism creștin.

Cu vaste cunoștințe, și desăvârșită pregătire în domeniul administrației bisericești, a isbutit ca într'un an de muncă fără preget, fără nici un ajutor material de nicăeri, să realizeze ceea ce nimeni nu s'ar fi putut închipui că se poate împlini în vremuri de liniște și prosperitate, nu în vremurile grele și de mari lipsuri prin care trecem.

A restaurat în măsura permisă de împrejurări, palatul de reședință, cancelariile, a acoperit biserica catedrală, a renovat fabrica de lumânări în așa fel ca randamentul ei să fie dublat, s'a reparat împrejmuirea bisericii și palatului, a reparat automobilul, a organizat cancelariile, s'au dat ajutoare săracilor, burse elevilor săraci și s'a pus bazele cantinei clerului, singura pe țară susținută de cler.

S'au dat ajutoare în măsura posibilității, bisericilor sărace.

O simplă înșiruire de cifre, va fi cred mai edificatoare decât tot ceea ce am spus până aici și iată-le:

Reparații la palat

Dela 1 Noembrie 1942—1 Aprilie 1943 lei	72.822
Dela 1 Aprilie 1943—15 Octombrie 1943 lei	<u>168.512</u> — 241.334

Catedrala

Dela 1 Aprilie 1943	lei	29.850. — 29.850
---------------------	-----	------------------

Fabrica de lumânări

Dela 1 Aprilie 1943	lei	96.950
---------------------	-----	--------

Inventar eparhial

Dela 1 Noem. 1942 — 1 Aprilie 1943 lei	140.436
Dela 1 Aprilie 1943 — 15 Octombrie lei	<u>29.677</u> — 170.113

Burse

Dela 1 Noem. 1942 — 1 Aprilie 1943 lei	48.000
Dela 1 Aprilie 1943 — 13 Octom. 1943 lei	<u>53.000</u> — 101.000

Ajutoare

Dela 1 Noem. 1942 — 1 Aprilie 1943 lei	92.698
Dela 1 Aprilie 1943 — 15 Oct.	lei <u>101.539</u> — 194.237
Tablă pentru acoperișul catedralei	311.840
Reparația acoperișului palatului episcopal	350.000
Reparații automobil	<u>332.960</u>

Total general lei 1.828.284

Iată pentru ce ne îngăduim a aduce prinosul nostru de recunoștință, Ierarhului, care cu credința tare și cu dragoste ne-țărnută pentru Sf. noastră Biserică, clerul și credincioșii ei, ostenește neîncetat pentru propășirea Instituției care în toate timpurile și cu toate greutățile ce i s'au pus în cale și-a dat toată contribuția pentru Slava lui Hristos și fericirea neamului Românesc.

Nu semăna născociri, dacă nu vrei să seceri ruini

După un an de păstorie !

de Ion Dinu

..«Și, El a dat pe unii, ca să fie apostoli ; pe alții, prooroci ; pe alții, binevestitori ; pe alții, păstori și învățători»... (Efeseni, IV),

— Apostoli, spre a difuza, în largul lumii, Sfintele și dumnezeieștile învățături ; prooroci spre a descoperi lumii splendoarea destinelor lor și a-i semna mai dinainte peri-peșile și luptele ei viitoare ; binevestitori, spre a încredința lumii istoria originilor ei și a-i certifica, prin autentică atestare, că i fică unică și legitimă a cerului ; păstori, spre a hrăni lumea, cu sfântul cuvânt, a o conduce la pace și a-i călăuzi, evanghelic, pașii ; învățători ori doctori, spre a profunza și dezvolta cereștile adevăruri, primite de lume dela Dumnezeu Insuși și a le degaja de nouri, care ar putea să le umbriască !

Fiecare dintre asemenea misiuni reprezintă câte ceva din misiunea universală a Mântuitorului Christos și, deci, fiecare, se cade a fi cinstită, și'n ea însăși și'n creștinii, pe care-i investmântă și cari, într'un fel ori altul, poartă o parte din răspunderea conducerii bărcii universal-creștine !

Când insul creștin poartă în sine și prin sine posibilitățile îndeplinirii și răspunderii cumulative ale unor asemenea misiuni, el depășește, prin aceasta, minimalul și cucerește, astfel, loc de necontestate merite, situându-se pe culmile înseși ale năzuinților creștine !

Este cazul Prea Sfințitului Eugeniu Laiu —s'o recunoaștem — care, după luminosul Vlădica, Ilarie, trecut în Domnul, și după blândul vlădica, Gherontie, retras la chinovie, ni s'a rânduit, deocamdată numai cu titlul de locotenent !

Nu gusta din cazanul care elocotește miciună, căci riști să te arzi

Iată, împlinitu-s'a un an, de când un mare misionar, un neîntrecut inițiator și un smerit animator cinstește, printr'o activitate febrilă, fără precedent, jețul înaintașilor săi, tomitanl și constanțeni..

Iată, un an de când P. S. Eugeniu ni-a devenit cotidian că, pentru monachiceasca P. Sale personalitate, timpul este și rămâne cea mai prețioasă dintre comorile pe care Dumnezeu le-a distribuit creaturilor Sale..

Un an, de când P. S. Eugeniu dovedește tuturor că timpul e scurt și expus, fie greutățile vremii, fie răutăților zilei și, deaceea, sub ochii noștri înmărmuriți, îl menajează, cu pioasă gelozie, și-l prelungeste, prin economisită odihnă!

Dacă, prin imposibil, nopțile și-ar fi deschis ușile întunericultu', încă mult după crepuscul, și ar fi sfârșit înaintea de ivirea aurorii, suntem încredințați că *Innaltul* nostru Păstor tot ar fi tentat să și sacrifice odihna și, în pasiunea sa monachicească, să repete cu Apostolul: «lucra vom, cât e timp»!

Lumea cea mare, vâlva treburilor și afacerilor ei, zgomoatoasele plăceri trecătoare, nu's nici cunoscute, de P. S. Episcop-locotenent al Constanței și Ialomiței, nici dorite!..

Strein de amintiri și de solitudini, care tulbură mințile și irosesc puterile, vieța Episcopului nostru se scurge solitară și calmă, laborioasă și sobră, incapabilă a fi asediată de agitațiunile și furtunile vieții mondene!

— Trupul! Vlădica Eugeniu știe să-l tempereze, printr'un regim sobru; să-l scapete, prin privațiuni; să libereze spiritul de exigențele materiei, printr'un liber și aspru supliciu de penitență și de mortificare!

— Munca! Vlădica Eugeniu știe să vadă 'ntr'nsa legea divină, dată de Dumnezeu omului, odată cu creierea lui. Obişnuit să respecte și să îndeplinească imperativele biblice, P. S. Sa răspunde legii muncii, prin curagioasă și constantă ascultare!

— Sufletul! Vlădica Eugeniu, înfășurându-și-l în giulgiu biblic, știe să facă dintr'nsul quintesenția unei lupte eroice, contra răului, în numele sfintei datorii creștine și, totodată, un nobil exemplu de virtute sucerdatală!

— Episcopatul, de, iată, un an împlinit! Vlădica Eugeniu n'a uitat că... «iubirea de arginți este rădăcina tuturor răutăților și cei ce au poftit-o cu înfocare au rățăcit dela cre-

dință și s'au străpuns cu mulțime de dureri» pilduind, prin atitudini și fapte, orișicui, în Eparhie... «să nu și facă închipuiri trufașe, nici să și pună nădejdea în bogăția cea restatornică, ci întru Dumnezeu, care ne dă, ca belșug, toate spre îndulcirea noastră»...

Cutrerând satele meleagului dobrogean și Ialomițian P. S. Sa a propovedit sârguincios.. «cuvântul, stăruind cu timp și fără timp, *muștrând, certând, îndemnând*, cu toată îndelunga răbdare și dând neconținut învățătură»...

Principiul acțiunii și reacțiunii, avându-și deplină valabilitate și în ordinea social-morală. într'o măsură egală lumii fizice, a fost și pare natural ca o activitate așa de fecundă să fi provocat și unele, palide ori chiar acute, nemulțumiri. În sușul desăvârșirii, până la Mântuitorul Hristos, însă, au rămas întotdeauna, cum și vor rămâne mereu, și trepte grele, pe care nimeni nu le a putut, nici nu le va putea sui: uneori nici mucenicii! *Deaceea, cunoașterea, care limpezeste evlavia, nelăsându se nicio clipită, adormită, va imblânzi aprinderea lumească a eventualilor, prea puțini nemulțumiți, hotărându l să și cruțe și să și cizeleze sufletele, după modelul evanghelic, așteptând, cu încredere, dela acelaș vlădică, aprecierca și atestarea înnaltelor și realelor calități, pe care, cel puțin, unii dintre ei, le au, realmente!*

Capacitatea și sârguința oricui n'are valoare, pentru mulțimi, decât în măsura, în care își dovedesc efectele sănătoase, în mijlocul mulțimilor! Capacitatea și sârguința purifică. Și, când ele sunt, într'adevăr, trăite, toată tina pământului n'ar putea prihăni vreo rază din aureola lor!

Este cazul P. S. Eugeniu! Pot fi cazurile oricăror, trecător și formal, nemulțumiți!

Intru mulți ani, Stăpâne!

Nu l vorba de orologioase gloriei personale, nici de ditirambe seci, în zi aniversară. Ci, fie vorba de o reală contribuție la consolidarea acestei de Dumnezeu păzite Eparhii și de o dragoste, care — azi, mai mult ca oricând — ne unește, în spiritul Mântuitorului Hristos — pe toți din juru-Vă, cu mulțămirile ciestite și cu recunoștința cea mai creștinească!

Un an de arhipăstorie

de Pr. Virgil Andreescu
Constanța

Pentru numărul festiv ce se scoate de revista «Tomis», cu prilejul împlinirii a unui an de arhipăstorie a Prea Sfințitului Episcop Eugeniu Suceveanu, l vom încerca să încreștăm pe scurt, înfăptuirile Prea Sfinției Sale.

În numeroasele și valoroasele contribuțiuni ce se vor trimite de cei ce vor colabora la acest număr festiv, viața și activitatea, atât de frumoasă și de bogată, a Prea Sfințitului Nostru Episcop Eugeniu, vor fi înfățișate în cea mai deplină lumină. Deși numerile festive cuprind adesea articole elogioase, deoarece curtenia te obligă să lauzi pe cel sărbătorit pentru a nu turbura concertul de complimente printr'o notă discordantă, totuși în cazul de față ne vom da seama imediat, că cele cuprinse aici, corespund cu adevărat realităților.

Este un merit de netăgăduit, al tuturilor celor în drept, ca Înalt Prea Sfințitul Patriarh, Domnul Mareșal Ioan Antonescu, Onor Minister al Cultelor cu D I Ministru Petrovici, cari au ales ca Episcop Locotent al Eparhiei Tomisului pe Acela ce era menit să reverse o bogăție spirituală fără margini, un talent neîntrecut în a administra și conduce.

Acestei încrederi ce i s'a acordat, a răspuns în chipul cel mai fericit prin însușirile sale sufletești nepuizabile, Prea Sfințitul Episcop Eugeniu Suceveanu.

Trebue să recunoaștem cu toții, în senină obiectivitate, că desemnarea făcută, a corespuns celor mai bune așteptări.

Știu că Prea Sfințitul Episcop Eugeniu, este un bărbat înzestrat cu multe și alese calități sufletești. Are o minte clară, care îl face întotdeauna, să aibă o dreaptă apreciere a lucrurilor. E pătruns de un sentiment pronunțat de dragoste pentru tot ceea ce este

frumos și bun. Este un caracter deplin armonizat. Un bărbat cu multă cultură generală și teologică, știind întotdeauna, să-și împlinească cu toată conștiinciozitatea și multă demnitate înaltele și grelele însărcinări, cari i s'au încredințat.

Toate acestea sunt ilustrate îndeajuns, de Înalt Prea Sfințitul Patriarh Miron în cartea canonică dată Prea Cuviosului Arhimandrit Eugeniu Laiu la 10 Februarie 1939, când a fost ales Arhiereu Vicar al Mitropoliei Bucovinei.

Deasemeni și Ministerul Cultelor, luând cunoștință de strădania depusă de Arhimandritul Eugeniu Laiu la biserica din Paris prin adresa cu Nr. 4968, îi aduce mulțumiri. Arhimandritul Eugeniu Laiu, a fost decorat de Asociația de utilitate publică de sub președinția D-lui A. Lebrun, președintele statului francez, cu „Medalia de aur pentru merit“. Citească oricine cuvântările D-lui Gh. Flondor, Rezident Regal, D-lui I. Nistor, rector și părintelui Profesor Dr. Valeriu Sesan, cu ocazia alegerii și hirotoniei ca arhiereu a Prea Sfințitului Episcop Eugeniu și va vedea și cunoaște meritele Prea Sfinției Sale.

Instalat acum un an 1 Noembrie 1942, Prea Sfințitul Nostru Episcop Eugeniu, trece la fapte, realizând punct cu punct, cu o perseverență de fier, programul ce singur și l-a impus și pe care ni-l schițase și nouă, protoiereu pe atunci fiind, și anume :

Să lumineze clerul și poporul din Eparhie, să ridice moralul și să întărească disciplina pe toată linia, să desvolte toate așezămintele bisericesti, culturale și economice ale Eparhiei, să echilibreze și să sporească fondurile Eparhiei, să introducă un control sever în chivernisirea tuturor averilor bisericesti din parohii.

Aprig dușman al vorbelor goale, al formelor searbede, El pășește drept și neșovăitor în arena realităților vieții religioase și culturale ale Eparhiei. Obsedat de gândul de a fi cât mai folositor Bisericii și conștient că nimic durabil, nu se poate înfăptui decât numai prin muncă serioasă, metodică și încordată, Prea Sfințitul Episcop Eugeniu și-a săpat pe lespede

inimii lozinca: „nulla dies sine linea“, pe care a respectat-o cu sfințenie.

Face din idealul culturii, lucefărul călăuzitor al activității Sale arhipăstorești. Nu scapă nici un prilej, fără să nu accentueze roadele binefăcătoare ale culturii, precum și necesitatea de a se propaga ea, în masele mari ale credincioșilor. Spre a înlesni activitatea preoților și a desvolta simțul de cetit al credincioșilor din întreaga Eparhie, înființează colportajul, trimițând tutulor parohiilor, dela Institutul Biblic, cărți și broșuri, cu conținut religios, moral, cultural și național, cărți de rugăciune, etc... picurând mai ales în zilele acestui războiu mare și sfânt, balsam vindecător pe sufletele și trupurile rănite ale credincioșilor.

Nu pentru dorința de a se desface produsele Institutului Biblic, ci pentru foloasele reale, căci să fim sinceri, ce fel de cărți se distribuiau înainte porohiilor? *Biserica și Medicina, Problema Răului etc.* cărți bune pentru preoți, dar nu și pentru credincioși. Chiar dacă cu ele se înzestrau bibliotecile parohiale, să se știe precis, că aceste biblioteci sunt mai mult spre folosul credincioșilor. Astăzi sunt cărți și broșuri despre: post, spovedanie, rugăciune, un catehism, nou testament, ce se pot ceti de oricine și spre folosul tutulor. Orice Biserică are astăzi un bazar cu iconițe, icoane, cruciulițe, etc... mare lucru! Înainte creștinii erau nevoiți a cutreera târgurile, ca să-și procure icoane sau iconițe și acelea necreștine de multe ori, sau cumpărate dela firme jidănești, cu prețuri de speculă.

* * *

Prea Sfinția Sa reorganizează cercurile pastorale misionare. Ședințele acestora sunt fixate în zile de lucru, nu sărbătoarea. Motivele sunt foarte puternice: să se uniformizeze serviciul divin, să se discute probleme de cult, de misionarism, toate acestea în zilele de sărbătoare nu puteau să aibă loc, deoarece Duminica sau Sărbătoarea, trebuie orice preot să fie la biserica lui, spre a nu lipsi pe credincioși de serviciul

divin și alte servicii, cari mai întotdeauna au loc Duminica sau Sărbătoarea. Se dă ordin ca vecernia să fie însoțită de meditație.

* * *

Prea Sfințitul Episcop Eugeniu, ia parte la toate ședințele conferințelor generale preoțești, la Constanța, Ostrov, Călărași, Fetești, Slobozia și Urziceni, spre a se convinge personal de felul cum s'au tratat subiectele, atât cele teoretice cât și cele practice. S'a mai procedat până acum astfel? Nu. Rare ori când Episcopul lua parte la conferințele preoțești, deși se țineau în capitalele de județ. De data aceasta au avut loc pe protopopiate. Dorința vie a Prea Sfințitului a fost de a cunoaște toată preoțimea din Eparhie, de a-i face ca toți să-și pregătească subiectele, fiindcă nu s'a mai numit din timp, cine anume să vorbească. Prea Sfinția Sa impune tuturor preoților cultul muncii creatoare. *«Munca este evanghelia viitorului și mă voi convinge de cât muncește fiecare, în vizitele pe cari le voi face, inopinat»*. Aceste vizite le-a făcut Prea Sfințitul, dând sfaturi și luând măsuri de îndreptare unde a fost cazul.

Fapte caritabile. Prea Sfințitul Nostru Episcop Eugeniu, se remarcă și se ridică deasupra hotarelor înguste ale omului de rând, întrucât își jertfește esența ființei sale în slujba creațiilor de binefacere obștească și săvârșește realizări. Iniințează cantina clerului contribuind personal cu o sumă mare de bani. La această cantină s'a servit masă în mod regulat, la aproape 100 elevi curs secundar lipsiți, orfani sau fii ai celor concentrați.

În vizitele canonice ce le-a făcut în orașele Călărași și Cernavodă, acordă burse elvilor meritoși și săraci.

Acestea toate formează oglinda luminoasă a unui suflet cald, călit în flacăra iubirii deaproapelui.

Din această fugară schițare a idealului ce a însuflețit activitatea Prea Sfințitului Episcop Eugeniu Su-

ceveanul, se pot vedea în linii mari, înfăptuirile Prea Sfinției Sale într'un an de arhipăstorie.

Cu cele mai calde și curate sentimente de admirațiune și respect, să rugăm pe bunul D-zeu, să-i dea ani mulți, cu deplină sănătate, spre binele și prosperitatea Sfintei noastre Biserici ortodoxe.

La o primă aniversare

de Nic. St. Mocanu—avocat
Călărași

Se împlinește un an, de când cărja episcopală a Eparhiei Tomisului a fost trecută în mâinile P. S. Eugeniu Laiu Suceveanul.

Zilele numărate de atunci și până azi sunt relativ puține pentru a putea descifra în ele conturul unei opere definitiv înfăptuite. Ele ne permit, totuș, să deslușim începuturile acestei opere și următor lor, să o preconstruim.

Nu voi rătăci cu mintea departe de cele ce personal am constatat de câte ori am avut ocaziunea să aud sfatul și hotărârea sau să văd fapta noului chiriarch, fiindcă aceste ocaziuni mi-au fost suficiente a mă încredința, că multe din cele vechi se schimbaseră.

Naturaleță de om, simplitatea și modestia, manifestate ca attribute firești nu ca ținută convențională, fastul însușit numai în proporția impusă de necesități, însemnau apropierea de noi toți, de oamenii ca semeni în aceeași organizație socială.

Se spărgea, astfel, zidul izolator prin care sufletele se priveau, dar nu se putea apropia și căldura unora se putea înfrăți, acum, cu a celorlalte.

Nu era un fenomen de abdicare, ci o mare și binefăcătoare dăruite.

Grija permanentă de sănătatea morală a fiilor dohovnicești și mai ales cristalizarea intențiilor de realizare în opere de interes social imediat, l-au coborât cu adevărat pe Episcopul nostru în mijlocul societății în care trăește.

L-au integrat nevoilor neamului și românismului și l-au trecut pe linia marilor înaintași ai istoriei noastre naționale, luptători pentru zidirea și întărirea unui neam întreg.

Splendida și foarte comoda izolare, mitul omnipotenței invizibile, au fost schimbate pe o participare lucrativă și obositoare. Această voită renunțare nu înseamnă o înfrângere, ci constituie o mare reluare a tradiției.

Biserica a fost prinsă, în pas cu poporul, să pășească în vreme și în istorie. Ea a fost legată, să dăruiască neamului din sufletul și puterea ei.

Pentru aceste dăruiți și pentru lupta pornită cu dârzenie spre împlinirea nevoilor de azi ale societății și neamului, noi toți îi suntem recunoscători.

Deaceia, în pragul unui nou început de an al păstoriei sale, îi stigiăm, după datini, dar din inimi : Intru mulți ani Stăpâne !

Indemnuri și binecuvântăii arhipăstorești

de Inginer D. Ștefănescu
Călărași—Ialomița

Destinul poporului nostru s'a depănat cu învolburări epopeice, încreștându-se de fiecare dată pe răbojul istoriei momentele de înălțare sau cele de restriște ale neamului, pentru a sta drept mărturie și exemplu generațiilor următoare.

Ca popor, am stat streajă neadormită și permanentă, marcând un hotar între două lumi deosebite fundamental din punct de vedere geo-politic.

Intr'o atare așezare geografică și ambianță istorică a fost fatal să înfruntăm toate furtunile istoriei.

Peste toate vicisitudinile soartei am rămas totuși neclintii, spre cinstea și onoarea celor care au luptat secole dearându-l, pentru a păstra un patrimoniu sfânt, și pentru onoarea și mândria celor cari sunt chemați să-l apare astăzi.

Răsfoind paginile trecutului vom constata însă, că de fiecare dată, fiecare moment istoric al

neamului nostru, este legat indisolubil de istoria bisericii noastre cu un specific pronunțat național.

Momente și revendicări de ordin național sau social-politic importante, fără participarea activă și determinantă a bisericii noastre, nu cunnaște istoria poporului nostru.

Slujitorii Sf. Altar au fost primii diriguitori și primii îndrumători ai sufletului și culturii românești.

În momentele de bucurii sau de restriște slujitorii bisericii au fost cei dintâi, cei mai apropiați, și poate singurii cari. au înțeles și au îndrumat gândul și pașii poporului.

Roadele acestor străduințe stau mărturie vie pentru noi și generațiile viitoare, spre îndemn și pildă de urmat.

Și fiindcă din paginile trecutului putem descifra figuri și nume cari au aparținut nu numai bisericii, ci neamului în totalitatea sa, se cuvine să încreștăm cu smerenie și figurile proeminente pe răbojul prezentului.

Existența noastră se datorează înaintașilor, dar viitorul apasă pe umerii noștri, chemați să păstrăm și să întregim ceea ce am moștenit și ceea ce ne-a mai rămas !..

În atari momente se cuvine să facem un bilanț al trecutului și să scrutăm viitorul prin prizma potențelor actuale.

Disponem de un fond uman, biologic și național admirabil !

Disponem de o credință creștină care a format totdeauna cheia de boltă a existenței noastre, ca ființă națională !

Disponem de conducători emeriți, cari în toate momentele cruciale ale destinului nostru au călăuzit pașii neamului, spre culmi de înălțare.

Dacă fiecare dintre noi, uneori am șovăit sau ne-am îndoit de succesul în lupta actuală, vom scruta viitorul pe baza realităților concrete, vom căpăta convingeri și forțe cari ne vor conduce la victoria finală.

Cel care încrestează aceste rânduri s'a îndoit de multe ori.

A păcătuit poate, dar mărturisește cinstit !

În viața unui simplu muritor survin și momente de îndoeli a tot pământești.

Sunt însă momente cari depășesc cu mult clipele banale și trecătoare de șovăială.

În drumurile de umil slujbaș am cunoscut un înalt slujitor al dreptei credințe : P. S. Sa Eugeniu Laiu, Episcop al eparhiei Constanța.

Spre deosebire de alți înalți ierarhi, P. S. Sa Eugeniu Laiu, a coborât în mijlocul poporului pentru a-i da binecuvântarea Sa și pentru a-i da îndemnurile necesare.

Pe drumurile Bărăganului ; în cele mai umile sate și în cercetarea celor mai sărăcicioase gospodării, puțini înalți ierarhi au descins.

P. S. Sa Episcopul Eugeniu Laiu, n'a pregetat un singur moment, să se deplaseze ori unde a fost chemat și ori unde a fost nevoie.

Prezența și cuvântul P. S. Sale pentru cei obișiți și în nevoie a fost simțit ca niciodată pe meleagurile noastre.

P. S. Sa, a înțeles toate nevoile acestui popor, mai ales ale celor sărmani, cari dau în momentele de față și cea mai mare contribuție de sacrificiu.

Un cuvânt de predică, o privire blândă și o mână întinsă celor mulți și obijduiți de vremuri și oameni, a însemnat și va însemna mult în viitor.

Oricare inițiativă frumoasă și oricare străduință de mai bine a fost cinstită cu binecuvântarea P. S. Sale, cum n'a fost niciodată cinstită pe aceste meleaguri.

P. S. Sa Eugeniu Laiu, nu este numai un îndrumător al dreptei credințe, ci și un a tot îndrumător al nostru.

Intr'un an de arhipăstorie a reușit să cunoască și să îndrumeze atât cât nu putea să realizeze, decât puțini aleși întru aleși.

Dragostea și smerenia noastră a celor laici îl

vor căuta pretutindeni unde va descinde și-i vor urma înțeleptele sfaturi.

Dela ctitori mari ca, Generalul Rujinski-Armășești, Tancred Constantinescu și Ana Pomponiu-Broșteni, până la țigani din Broșteni, și ei umili participanți la cinstirea locașurilor sfinte, nu vom înceta să credem cu tărie, alături de P. S. Sa, în viitorul neamului nostru.

Cuvânt festiv

de Pr. D. Andrei—Constanța

Multe sunt compartimentele vieții sociale, în care afirmarea și desfășurarea unei fecunde arhipăstoriri, pornită din râvna evanghelică și realizată cu mână tare și cuget curat de un distins Prelat, imprimă pecetea adevăratei meniri a omului pe pământ și a desăvârșirii, către care trebuie să tindă ființa umană,

Ea deschide orizonturi noi, inimilor pline de entuziasm misionar și dornice de o viață mai înaltă, cheamă la muncă constructivă energii latente și face să afirme tot mai mult duhul creștin în viața cotidiană.

La orașe ca și la sate, la cei de sus sau de jos, păstori sau păstoriți sunt cute sufletești, care așteaptă o rază de lumină binefăcătoare și izbăvitoare. Ele nu strigă la răspântie, nu coalescează în ascuns, ci se mistue în taină pe vatra credinței și a nădejdea unor vremuri mai bune. Și aceste vremuri au sosit

Căci, iată, e mai bine de un an, de când pătrunde zi cu zi în toate compartimentele vieții sociale și'n cele mai ascuțite cute sufletești, lumina și adevărul, dreptatea și munca prin glasul Păstorului, care iubește și mângâie turma Sa, punând bună rânduială și chemând pe toți la datorie.

E glasul Aceluia, pe care Biserica și Patria ni l-a trimis Părinte sufletesc și Stăpân în cele bisericesti.

Numai un an a trecut, decând Prea Sfințitul Episcop D. D. Eugeniu Suceveanu, conduce Eparhia Tomisului și câte lucruri nu s'a schimbat aici și câte fapte frumoase nu s'au realizat, în acest interval de timp.

Inzestrat cu o inepuizabilă energie creiatoare și pătruns de un adânc zel apostolic și de înalta chemare arhierescă, Prea Sfinția Sa îndreaptă pașii tuturor, pe făgașul chemărilor sfinte, inițiază acțiuni de promovare și consolidare a vieții religioase și naționale din Eparhie, realizând cât mai multe opere folositoare Neamului și Bisericei noastre

Doritor de bine și de înălțare a tuturor, cu mult elan Prea Sfinția Sa, cercetează satele, împarte cărți și sfaturi înțelepte tuturor. Ochiul ager prinde toate lipsurile și nevoile, iar voința fermă ridică atâtea obstacole, ce stau în calea predicării Cuvântului și a bunei chivernisiri a Casei Domnului.

Prin vasta experiență de conducător și organizator al vieții bisericesti, în Patrie și străinătate, prin profunda râvnă pentru deplina autoritate și demnitate a clerului, Prea Sfinția Sa, se situează pe culmea îndreptărilor credinței și apărătorilor dreptății, continuând astfel nădejdea celor mai legitime aspirațiuni ale preoției, ce se identifică cu glasul adevăratei conștiinței și a înaltei misiuni.

Inima și casa tuturor deschisă.

Cei mici și cei mari își spun dorința, își tănuiesc durerea, iar hotărârea este luată, fără șovăire, fără cruțare, numai spre binele Patriei și lauda Domnului.

Dacă un Stat rămâne creștin, prin educația religioasă ce se face membrilor săi, din frageda lor copilărie, iar un neam devine puternic, prin pregătirea temeinică a tineretului, Prea Sfinția Sa, de mult a văzut realitatea și a pus mâna pe inima acestui tineret, căruia i-a ridicat grija pâinei celei de toate zilele, printr'o asistență morală și materială și i-a înlăturat truda unei munci incomptabile cu vârsta și pregătirea sa.

Cantina, bursele și cărțile puse la dispoziția tineretului școlar din cursul secundar, constituie un bun augur pentru viitor și mai ales un buchet de virtuți creștinești și românești, cu care este impodobit sufletul înaltului nostru Prelat.

Necesitatea netezirii atâtor asperități dintre clasele sociale și iubirea aproapelui, conduc pașii și inima Prea Sfințitului nostru Stăpân, spre cei săraci și obiduiți de soartă, către lucrătorii din fabrici, uzine și ateliere.

Le cercetează viața, le bincuvintează masa, le împarte cărți, le dă sfaturi părintești pentru iubirea muncii, cinstirea Bisericei și a Patriei, le mângâie sufletele și le înalță inimile, reînviind astfel dragostea veacurilor primare, dela agapele creștine și aducând tot mai multe suflete la blândul nostru Mântuitor.

Prețutindeni la noi, glasul Prea Sfinției Sale este auzit, conducerea simțită, iar conștiința luminată face ca lucrul evanghelistului să se desfășoare rapid și rodnic pe toate țarmurile și în cele mai depărtate colțuri ale Eparhiei, însemnând pe răbojul vieții cifre și acte, mai mult decât satisfăcătoare.

Corabia vieții noastre misionare, luptând cu valurile vieții

tumultoase de azi, merge către un liman bun, căci Cârmaciu stă de veghe, dă pildă și îndemn tuturor.

La sfârșitul unui an de elocventă conducere și fecundă arhipăstorie, îndreptându-ne cu fața spre Răsăritul nădejdiilor creștine, cu inima la suferințele și biruințele înaintașilor noștri, drept omagiu și recunoștință, precum și supunere în viitor, gândurilor curate ale Prea Sfințitului nostru Stăpân, noi le oferim conștiința sacerdoțiului, sfaturilor înalte, inima noastră deschisă, iar îndrumările date, îndeplinire neșovăelnică, prin rugă fierbinte și muncă neprecupețită, pentru binele Neamului și Slava Bisericei noastre strămoșești.

Medalion :

P. S. S. Episcop-Locotenent Eugeniu

de Preotul G. E. Gheorghiu
Principesa-Elena – Ialomița

Călătorem noaptea—în urma primirii unui ordin spre a fi făcut duhovnic—intr'un tren ce poposea îndelung prin stațiile Bărăganului.

Prin umbra de sub stele, la fața câmpiilor, zăream hoalde bogate.

Trecând Dunărea și ivindu-se zorile pe pământul Dobrogei, prin verdele ogoarelor se revărsau pâlcuri de maci roșii ca sângele. Roșul dând un caracter distins peisagiului dobrogean. Inceț, încet, trenul se opri, iar eu cobor în orașul Constanța și îmi îndrept pașii spre reședința Sfintei Episcopii. În curtea Palatului Episcopal, ronduri înflorite de liliac, trandafiri, tei și alte podoabe ale primăverii, dădeau înviorare sufletului și trupului firav și obosit de drum. Primit în camera de audiență, văzu-i pe P. S. Episcop Eugeniu. Potrivit de înalt, voinic, cu barba de un negru lucios, frumos potrivită. Părul capului lung și periat în sus, pielea feței albă și trandafirie, iar culoarea ochilor negrii. Privea drept, binevoitor și doritor de ascultare. Era o tăcere de ectenie.

Expunând scurt rostul venirei mele, a început

să-mi dea prețioase îndrumări duhovnicești, zicând «Că numai jertfind toată esența ființei ajungem la realizări de valoare superioară creștină». Părea în aceste sfaturi dohoncești, o făclie luminoasă a harului lui Hristos. În toate îndemnurile duhovnicești a devenit în Sine un proces psihic de înaltă tensiune spirituală. Mi-a plăcut gândurile pline de smerenie, blândețea vocii, bunătatea inimii, lumina de statue de parc a fizionomiei. Am avut impresie revelatoare.

L'am revăzut pe P. S. Episcop Eugeniu la conferințele generale preoțești în orașul Călărași. Aceiaș aristocratică simplitate, aceiaș voință tenace unită cu mlădiere, aceleași însușiri sufletești nepuizabile.

Senin și ascetic, chipul P. S. Episcop Eugeniu, vine întotdeauna de departe, din pergament, poate din Cina lui Da Vinci. O efigie de Episcop ca a P. S. Eugeniu al Tomisului, ar trebui săpată cu dalta în stâncă. Prin razele crucii Vlădicești ce Vă împodobește pieptul, cu o inimă în care preoțimea își pune tot sprijinul, să înlăturați obstacolele și să înfrângeți toate greutățile, care împiedică progresul moral și mântuirea sufletelor.

Intru mulți ani, Prea Sfințite Stăpâne !

Prea Sfințitul Episcop Eugeniu al Constanței

de Pr. C. Păslaru
Constanța

Prea Sfințitul Episcop Eugeniu Locotenent al Episcopiei Tomisului, s'a ridicat numai prin muncă și prin merite incontestabile, până la înalta treaptă de Ierarh în sânul Bisericii ortodoxe. Încă de mic copil a intrat în mănăstirea Neamțul, vechea așezare de cultură și de duhovnicească ortodoxie fiind atras acolo

de viața spirituală și de speranța ce ți-o leagă de suflet acele perspective, care împletesc din traiul nostru pământesc și din năzuințele sufletului, acolo în mânăstirea aceea cu balsam de tămâie și de smirnă mereu proaspăt, firul trainic al veșniciei. Acolo, unde se aplică principiile cele mai alese și mai frumoase ale unei educații austere, acolo unde omul și cu atât mai mult copilul, sporește în sobrietate și în simțul renunțării la sine, pentru dragostea de Dumnezeu și de aproapele. Acolo unde individul învață să treacă prin această lume, însoțit în totdeauna de frica de Dumnezeu și de respectul de semenii, în adevăratul lor sens, acolo s'a predat Domnului copilul de atunci, Episcopul de azi.

După ce superiorii mânăstirii au remarcat însușirile, vocația și puterea Sa de muncă, fratele de pe atunci, a fost trimis la studii și în anul 1920 a absolvit Seminarul Teologic din Galați, intrând de la această dată în monahism și fiind hirotonisit diacon pe seama Catedralei Sf. Mitropolii din Iași. Cu aceasta însă, sârguința ce o avea pentru cunoștințele teologice nu și-a găsit sfârșitul, ci și-a continuat studiile și în 1924 luând Licența la Facultatea de Teologie din Cernăuți, s'a transferat în Eparhia Bălți, ca șef de birou în cancelaria Sf. Episcopii, diacon la Catedrală și Director al Școlii de Cântăreți bisericești din Mânăstirea Dobrușa Jud. Soroca. În anul 1925 a fost hirotonisit Ieromonah și i s'a acordat rangul de Protosinghel, iar la 1 Decembrie a acestui an, a fost ridicat de Sfântul Sinod al bisericii noastre, la rangul de Arhimandrit și numit Vicar al Sfintei Episcopii de Hotin, unde a funcționat în această calitate și ca profesor la diferite școli secundare până în anul 1932, când a trecut ca Director al Internatului Teologic de pe lângă facultatea de Teologie din Cernăuți, unde a funcționat până în Aprilie 1935, când a trecut la Catedrala Sf. Patriarhii și la 1 Aprilie 1936 a plecat de aici la Paris, în calitatea de deservent al Capelei ortodoxe române de acolo. Intorcându-se de acolo, în Februarie 1939 a fost numit Vicar al Sf. Mitropolii de Cernăuți, fiind

hirotonisit în treapta de Arhiereu și ocupând ca titular scaunul de Vicar al acestei Sf. Mitropolii până în prezent, Încă din anul 1940 Prea Sfinția Sa este conducătorul și sufletul Institutului Biblic din București, pentru care depune toată râvna și toată priceperea, iar din Noembrie anul trecut, funcționează ca Episcop Locotenent al Eparhiei Tomisului. Acestea sunt salturi considerabile, la care munca și meritul au putut ridica un om, între fruntașii bisericii și ai neamului.

Cu cele zise până aici, se înțelege că în toate părțile pe unde a trecut, Prea Sfinția Sa a lăsat urme neșterse și înfăptuiri, cari fac cinste bisericii noastre, căci altfel nici nu se putea ridica din treaptă în treaptă și trece din rang în rang. Au mai fost frați în mănăstire, dar nu toți s'au cultivat, au mai fost râvnitori spre bine, dar nu toți au persistat și au mai fost și mai sunt încă, călugări, dar nu toți s'au înălțat până la falia elitelor bisericesti.

Când cineva e obișnuit cu munca, nu se poate lipsi de ea, când cineva e chibzuit nu poate greși și când e prevăzător nu poate ajunge în lipsuri și necazuri, deaceea cum îi este prezentul, așa ia fost și trecutul și așa îi va fi și viitorul, deci din cele prezente se poate cunoaște destul de bine un om. Și noi într'un an de zile am avut tot timpul, să-L cunoaștem pe Prea Sfințitul Episcop Eugeniu.

A pricepe administrația, până în cele mai mici amănunte și a revizui și pune la punct absolut toate hârtiile, a nu lăsa să scape nici o chestiune de interes general bisericesc, sau particular preoțesc, a înțelege pastorația sub toate formele și nuanțele ei și ca cel cu o bogată experiență a sesizat în chipul cel mai strălucit cazurile de importanță pastorală și confesională, a indica pericolul și a fi gata oricând cu soluția practică utilă prosperității, a da importanța cuvenită colportajului, a-l organiza pe pretoierii, centre și parohii și a căuta să se pătrundă cu o carte, cu o iconiță, cu o cruciuliță din cea mai bogată până în cea mai săracă casă și de la centru până la periferia eparhiei, a prețui și practica caritatea și a trece peste

toate piedicile și greutatele timpului de azi, spre a se întreține din belșug și regulat o cantină, în care să primească masa zilnică peste optzeci—o sută de elevi de curs secundar, a ține consilii de sfat și colaborare cu preoții, a participa la Conferințele generale preoțești în toate centrele eparhiei și a îndruma și sfătui, a face vizite canonice și de multe ori chiar cu mijloace de transport ce întrec orice modestie și a se interesa de absolut tot ce este necesar la locul vizitat, cu privire la disciplină, pastorație și gospodărie, a introduce dreptatea și legalitatea absolută în toate actele și faptele cu caracter general și individual și a transforma noaptea în zi, pentru a putea răspunde prompt și conștiincios ca un sfânt, la munca ce se cere la Institutul Biblic și la Episcopia de Constanța și atâtea altele, sunt lucruri care presupun un considerabil bagaj de cunoștințe, o extraordinară putere de muncă, o voință mereu încordată, un sentiment continuu îndreptat spre preoți și popor și un simț gospodăresc și productiv totdeauna activ. Acestea l-au scos de mult pe Prea Sfințitul Episcop Eugeniu din anonim și credem pe bună dreptate, că îl fac vrednic să urce și mai sus pe treaptă.

Cuvintele de mai sus nu sunt cuvinte de curtenire, nici rostiri pornite din interes, ci sunt expresia cea mai sinceră a celui mai profund respect ce se cuvine Stăpânului nostru, în fața căruia și poporul și preoții, ne plecăm cu reverență cinstindu-i meritul și demnitatea.

1 Noembrie 1942

de Pr. Mihail Buric
Constanța

Ô zi frumoasă de toamnă târzie.

Frumoasă și caldă ca și sufletele și inima Preoțimel Eparhiei Constanța în genere, și a acelei a orașului de reședință în special.

Biserica Parohiei Sfinții Impărați I, scaldată în lumina diafană a unui policandru de 120 de lumini, a îmbrăcat haină de sărbătoare.

În sânul ei, Preoțimea orașului, stăpânită de emoție și curate sentimente de dragoste, disciplină și devotament față de alesul ocărnuirii de stat, P. S. Episcop Eugeniu Suceveanul, a-i fi coducător spiritual, aștepta ora solemnă de instalare.

În sunetul blajin de clopot și adieri calde de vânt șegalnic, la ora 2 p. m., mașina stopează în fața numitei Biserici.

Chip de bronz, oțelit în lupte neînfricate cu realități crude ale vieții, Prea Sfințitul Episcop Eugeniu descinde ca un trimis al Cerului, întâmpinat fiind în prag de Biserică, «dar și în prag de viață nouă», cu Sfânta Evanghelie și Cruce de soborul de Preoți ai Municipiului Constanța, care impresionat de solemnitatea clipelor, într'un glas și o slmțire, a intonat arhierescul Imn: «Prea Stăpânul și Arhierul nostru», drept cel mai profund omagiu de bun sosît.

Născut în comuna Bărgăoani-Neamț, absolvent al Seminarului Sf. Andrei din Galați și licențiat al Facultății de Teologie din Cernăuți, Prea Sfințitul Episcop Eugeniu este numit Stareț al Mănăstirei Dobrușa-Soroca, pe care cu un incontestabil spirit gospodăresc o conduce timp de doi ani, după care este numit Vicar al Sfintei Episcopii a Hotinului-Bălți unde sub îndrumările venerabilului Mitropolit Inalt Prea Sfințitul Visarion, a reușit să înzestreze Eparhia cu monumentale înfăptuiri, ori când grăitoare generațiilor viitoare despre vrednicia și calitățile excepționale ale Prea Sfințitului Eugeniu, puse, cu risipă de energie, în slujba și pentru binele și folosul Bisericii și Neamului.

După anul 1933, îl găsim Director al Internatului Teologic de pe lângă Facultatea de Teologie din Cernăuți; iar mai târziu, Mare Eclesiarh al Sfintei Patriarhii, demnitate în care s'a remarcat ca un element de valoare al Bisericii, fapt care a determinat pe Sanctitatea Sa Miron Patriarhul României, să-l numească Superiorul Capelei Române din Paris, unde a adus reale servicii Țării și Bisericii noastre.

Intors în Țară, a fost ridicat în treapta de Arhieru și numit vicar al Sfintei Mitropolii a Bucovinei, cu denumirea

de Suceveanul, pe lângă acelaș venerabil Mitropolit Inalt Prea Sfinșitul Visarion Puiu, părintele sufletesc și protectoru Prea Sfinșiei Sale.

În urma evenimentelor din anul 1940, anul sfâșierilor și doliului nașional, îl găsim Director al Institutului Biblic, în-sărșinare pe care o deține și astăzi și în care a dovedit inepuisabile surse de energie și neașteptate puteri de tenacitate, perseverenșă și integritate.

Între timp, a fost numit și g'rant al Episcopiei Buzăului, iar la 1 Noembrie 1942, trece cu experienșă trecutului și cu cunoscutu i neastâmpăr al înfăpturilor, Dunărea, oprindu-se în meștopola lui Ovidiu, Tomis-ul de altădată, Constanșta de astăzi, cu îputernicirea de a fi Conducător al Eparchiei Tomitane, ca succesor al P. S. Episcop Gherontie.

În Biserica Sf. Împărași I, cu fastul convenit deci, este întâmpinat de Preoșimea Orașului, iar delegatul Sfântului Sinod, Prea Cucernicul Preot Vintilescu, citește gramata sinodală de intronare.

Răspunde Prea Sfinșitul Episcop-Locotenent Eugeniu accentuând, că fără îndoială, cărările lui Dumnezeu sunt necunoscute. Schișează un vast program de activitate și apelează la muncă, ordine și disciplină, în rândurile preoșimei, pentru afirmarea Bisericii Ortodoxe Dobrogene, binele Neamului și slava lui Dumnezeu.

**În vremurile de rescruce istorică pe care le trăim astăzi, preocupași de una și aceeași grijă: Patria, integrându-ne în ritm și spiritul veacului nou, sub steaua călăuzitoare a unității nașionale și reîntregirei hotarelor a Mareșalului Conducător, se cuvine să ne ridicăm mai presus de deșertăciunile vieții cotidiene, să călcăm în picioare ambișii și patimi, orgoliu și afecșiiile josnice pentru izbânda finală a Neamului și slavă Sfintei Cruci, răsună mlădios glasul lerarhului.*

**Istoria noastră și prin ea, trecutul glorios al Neamului ne cere astăzi, cu glas de trâmbișă și în zănganiri de arme, să fim la înălșimea postulatelor nașionale, a încrederei neșovăelnice puse în noi de REGE și CONDUCĂTOR și a jertfei de sânge a Eroilor noștri, sfinșii trudei noastre pentru un destin mai bun.*

Asistenșă, vădit impresionată, manifestă sentimente de atașament și prin glasul Prea Cucernicului Preot Gh. Sorescu

Referent administrativ, declară că, conștientă de zilele istorice pe care le trăește toată suflarea omenească și de calitățile excepționale, sub raportul realizărilor, al noului ei Conducător spiritual, și mai ales de necesitatea eforturilor de menținere a echilibrului social, o clipă nu va ezita de a-și consuma întreaga energie și putere de muncă în acțiuni de neîntârziate înfăptuiri. În cadrul arhierescului program de promițătoare activitate.

1 Noiembrie 1942, este și rămâne deci o dată istorică în analele istorice dobrogene, o piatră de hotar, pentru remarcarea unui început de noui orizonturi, aspirații și idealuri în organizarea și reorganizarea Eparhiei Constanța, condusă, timp de 17 ani, cu mult spirit de împăciuire de Prea Sfințitul Episcop Gherontie.

Viitorul nu ne-a desmințit încrederea pe care ne am pus-o în calitățile excepționale de bun administrator și neostenit înfăptuitor ale Prea Sfințitului Episcop Locotenent Eugeniu.

În pline puteri de muncă, energie și dinamica voință, înzestrat cu un superior simț al drepturilor și îndatoririlor pe care le implică în sine treapta de Arhiepiscop al lui Hristos, în cele mai dramatice clipe ale vieții creștine, conștient de starea de spirit încordată a Eparhiei, Prea Sfințitului Episcop Eugeniu, încrezător în puterile Prea Sfinției Sale de munca efectiv rodnică și stăpânit de râvna de a se consuma zi de zi și ceas de ceas pentru Hristos Rege, Națiune și Conducător, ajutat în toate acestea de apanajul unor verificate calități de vrednic erarh al Bisericii lui Hristos, chiar de a doua zi, în fructea Preoțimii Constanțene, a purces la fapte și acte de redresare morală, disciplinară și spirituală pe temelia dreptului și a dreptății, a întregului Cler pe deoparte, iar pe de altă parte la realizarea programului de afirmare și de înfrumusețare a întregii eparhii.

Și de atunci s'a scurs un an, un an de muncă, de sbucium, de sacrificii; dar și de laudabile înfăptuiri, sub toate aspectele vieții.

Să lăsăm însă faptele să vorbească și în ele să se oglindească întreaga personalitate pretigioasă a Prea Sfințitului Episcop Eugeniu.

Și într'adevăr; în scopul de a-și cunoaște Eparhia, fapt absolut necesar în activitatea ce urma să desfășoare în vii-

tor, purcede la vizite Canonice inopinate, de la un cap la altul al Eparhiei, ia contact cu toți slujitorii altarului, sfătuște, muștră cu duhul b'ândeței, ordonă, armonizează și canalizează viața întregului Cler, pe făgașul disciplinei și al muncii apostolice.

II. Accelerează lucrările de reparații și construcții de biserici care de ani de zile erau neutilizate și pe care, cu fastul cuvenit, le-a dat, la vreme, rostului Liturgic pentru care au fost ridicate.

III. Se organizează eparhia, înființând noi posturi și parohii pentru satisfacerea nevoilor religioase ale fiilor neamului pune ordine în administrarea fondurilor eparhiale și reorganizează fabrica de lumânări depe lângă Sfânta Episcopie.

IV. Înființează un fecund colportaj, necunoscut până aci, în cuprinsul Eparhiei, în biserici, spitale, întreprinderi industriale, comerciale, școli primare, secundare, diverse corporațiuni muncitorești etc., prin care reușește să se facă simțit în toate categoriile sociale componente ale Eparhiei Constanța.

V. Asistența Socială ia un mai vădit caracter practic de alinarea fizico morală a celor lipsiți, sub directivele și prin actele de bine facere ale P. S. Episcop Eu eniu, din casetă personală; dar mai ales prin înființarea unei Cantine Eparhiale, în orașul de reședință, la care sunt hrăniți, în condiții ireproșabile și eminente gratuit, 90-100 elevi, orfani de războiu și săraci, dar sânguincioși, dela școlile secundare din Constanța.

E unica Cantină cu acest caracter în Constanța și, până la o probă contrarie, am putea afirma, fără frică de desmințire, că e unica Cantină pe Țară.

Dacă totuși, printr'un fericit concurs de împrejurări, se mai găsesc și în cuprinsul altor de Dumnezeu păzite Eparhii, asemenea Cantine, n'avem decât să ne bucurăm, alături de cei ce le-au înfăptuit, și invitându i la unire, sub puterea căldurii soarelui moralei: Iisus Hristos. Să ridicăm cât mai sus glasul realizărilor și solidității bisericei noastre pe deoparte pentru afirmarea forței de premenire spirituală educativă în cadrul aceluiaș crez de înalte preocupări în viața națională românească și bisericească, iar pe de altă parte, imperios îndemn frățesc, de a se împodobi toate epar-

hiile scumpei noastre Patrii, cu asemenea așezăminte sociale, absolut necesare; cunoscând că, nu ne v'om revindeca meritul de a fi dat semnalul și cu atât mai puțin *dreptul de a ni se recunoaște, Prea Sfințitului Episcop Eugeniu, Paternitatea Cantinelor Eparhiale.*

Modestia care îl caracterizează pe Prea Sfințitul Episcop și ecoul realizărilor Prea Sfinției Sale îl dispensează pe deoparte de a se formaliza de acțiunea nefastă a unora de denegrare, iar pe de altă parte, îl impun serioase opinii publice ca pe personalitate armonică, de profunde resurse de realizări în domeniul vieții practice și înalte concepții pe planul superior al vieții creștine, în disprețul unora și triumful abnegației Prea Sfinției Sale asupra altora, fără deci, să mai fie nevoie, de certificate de merit sau recunoștință din partea celor pe care i-a ajutat și-i ajută încă, cu vorba, fapta sau inițiativă.

Ierarhul neobosit în ogorul spiritual a lui Hristos nu așteaptă răsplată pe pământ și nici recunoștință dela cei mici la suflet și mari în patimi.

Și Prea Sfințitul Episcop Eugeniu s'a dovedit în anul de încercare arhierescă ce s'a scurs, a fi sub raportul acesta, Ierarh neobosit, luptător vrednic și înfăptuitor incontestabil pentru binele bisericii și neamului românesc.

Un astfel de Ierarh, cu vădite calități de fin ocârmuitor de mase, oțelit în lupta năprasnică cu viața, și verificat pretutindeni, unde Dumnezeu a voit al purta, constituie fără îndoială o podoabă a bisericii și a neamului românesc și o legitimă mândrie a preoțimii Eparhiei Constanța.

Pentru aceasta în pragul celui de al doilea an de arhierescă conducere, conștiinți de înfăptuirile și chezășia de viitor ce'o prezintă pentru această Eparhie Prea Sfințitul Episcop Eugeniu drept cel mai profund omăgiu de recunoștință, dragoste, disciplină, devotament, față de Ierarhul ei, Preoțimea întregii Eparhii, sărbătorindu-și Stăpânul, roagă pe Dumnezeu, ca mergând din virtute în virtute, să-l dăruiască pe deplin Bisericii Ortodoxe Dobrogene, cu pace, sănătate, îndelungat în zile, drept îndreptând cuvântul adevărului, pentru a ridica Biserica și Clerul din această parte a Țării, la înălțimea la care dorește Conducătorul Statului să fie și să

devie îndrumătoare pe calea propășirii morale naționale a neamului românesc.

1 Noembrie 1942, întru mulți și fericiți ani, Prea Sfințite Stăpâne.

P. S. S. Episcopul Locotenent Eugeniu ocrotitor al orfanilor

de Gh. E. Melaniu
Călărași

Cuvine-se prinos de recunoștință P. S. S. Episcopului Eugeniu, la împlinirea unui an de vrednică și rodnică activitate misionară. Dela începutul venirii Sale în Eparhia Tomisului, Prea Sfințitul Eugeniu și-a îndreptat gândurile și faptele spre orfani în felurite chipuri.

E o atitudine misionară ce trebuie relevată, fiind isvorâtă din dragoste creștină.

Dacă prin contrast, cei vechi ignorau ajutorarea aproapelui, prin poeți ca : Virgil, Horațiu și Plautus ce admonesta pe cei ce ajutau pe săraci și orfani, apoi Prea Sfințitul Episcop Eugeniu se integrează perfect concepției Creștinimului, prin acte reale și valoroase de filantropie organizată. Nu trebuie să aducem la cunoștință decât înființarea unei cantine în orașul Constanța, pentru îngrijirea și hrănirea orfanilor proveniți din toate straturile sociale. Apoi dăruirea din prisosul inimei orfanilor și văduvelor—în vizitele Sale canonice—a o mulțime de cruciulițe, icoane și broșuri apărute în Editura Institutului Biblic Ortodox și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române.

Cu adevărat figura P. S. Episcop Eugeniu, radiază raze de blândețe pe unde trece și îndeplinește cuvintele Sf. Scripturi ce zice : «Tu fii celor orfani ca

un tată» (Iisus Sirach IV, 10); sau: Invățați-vă a face bine. Căutați dreptatea, ajutați pe cel apăsător, faceți dreptate orfanului și apărați dreptul văduvei. (Isaia I.17). Prodigios de activ și modest fără să aștepte răsplătă, ne impune și nouă linia modestiei și a rezervelor. De aceea bunătatea P. S. Episcop Eugeniu este sinceră, reală, eficace. Este virtutea care îi transfigurează sufletul și-l ridică pe culmi de azur. Noi îi urăm P. S. Episcop Eugeniu și de aici înainte spor în câmpul misionar, pe care îl intenționează mai deplin prin realizări utile Creștinismului și neamului.

PAȘI DE APOSTOL

de Const. Brădeanu

Omul e făcut pentru cer, nu pentru pământ și tocmai deaceia el este mereu în cău area fericirii. În cultură, în civilizație, în tehnică, în artă, în ocupațiunile zilnice și în principiile orânduirilor morale, el caută mereu soluțiunile practice și razele cele mai sublime, prin care tinde să se urce spre cea mai feerică țintă — nemurirea. De această însușire se bucură numai omul, iar aceasta îl pune într'o vădită superioritate față de animale, minerale, vegetale, și față de toată lumea înconjurătoare. «In concepția creștină omul e investit cu atâta demnitate, încât depășește însăși demnitatea îngerească. Ingerii slujesc omului, iar omul nu slujește ingeri or, ci lui Dumnezeu», (spune Domnul Nichifor Crainic în Nostalgia Paradisului pag. 14). Omul înțeles astfel, nu poate fi privit după nici-o teorie savantă, ca rob al instinctului, sau ca victimă a determinismului, ci ca o ființă înzestrată cu rațiune, cu putere de inițiativă proprie și în consecință cu deplină libertate. Libertatea e o imensă binefacere acordată omului și pentru că ea este o condiție absolut necesară meritului, însuș Dumnezeu o respectă. Constituțiunile au legiferat-o, legile o recunosc, națiunile se luptă pentru ea, eroii o cuceresc și poeții o cântă. «Liberté, liberté chérie» melodiau revoluționarii

francezi ai sec. XVIII. Libertate, câte crime se săvârșesc în numele tău exclama doamna Roland urcându-se pe eșafod. Atârnă de om, folosirea libertății în bine, sau în rău, dar e un adevăr incontestabil că omul nu depinde numai de sine și de colectivitate, ci depinde mai ales de Dumnezeu. Tocmai de aceea a fost nevoie să se legifereze normele ce conduc omul spre bine, iar acest lucru implică necesitatea instituirii conducătorilor atât în viața civică, cât și în cea religioasă și obligă pe om la respectul legilor și reprezentanților lor și pentru că în ultimă teză legea divină asigură omului perfecțiunea, individul de pe oricare treaptă socială și din oricare demnitate omească, trebuie să se știe obligat cu supunerea față de rânduelile eclesiastice și de conducătorii consacrați, pentru ca acestea să se desfășoare liber în vederea scopului.

Numai când omul se încadrează liber și voluntar, sub normele prevăzute de legiuirile civice și eclesiastice, numai când această încadrare devine o necesitate a conștiinței sale și numai când conducătorii situați în stat, sau în biserică sunt capabili și corespunzători scopului ultim cerut de perfecțiune, toate acțiunile omenești se normalizează și se armonizează, asigurând omului fericirea prezentă și viitoare, despre care aici pe pământ singură biserică ne prezintă garanții. Impotriva acestei armonii însă stau toate curentele subversive și toate pornirile declarate contra lui Dumnezeu și a bisericii Sale, care din fericire la noi n'au avut și nici nu vor avea poate sorți de viabilitate. Cu aceasta însă nu putem supraevalua atașamentul nostru față de biserică, căci și la noi se pare că societatea se îndepărtează din ce în ce de biserică, iar laicismul nostru, care ignorează curentele protivnice bisericii, rămânând în același timp indiferent și față de Dumnezeu, ar vrea par'că, să convingă societatea că omul depinde numai de sine și de colectivitate, fără să-și mai amintească de existența Ființei Supreme, fără de știrea căreia nu se zidește și nu dispăre nici măcar un fir de păr din cele ce există. Dacă se mai întâmplă însă, ca pe lângă toate acestea laicismul să se mai amestece și în treburile bisericii prin oameni care în osebite cazuri pot fi necorespunzători, nu din rea voință, ci din înstrăinare, atunci pare că se defectează ceva din toată armonia generală, iar în aceste ca-

zuri vina se poate arunca de mul e ori și fără nicio dreptate, asupra bisericii și a reprezentanților ei. Deaceea biserica trebuie să aibă întotdeauna o atitudine fermă, hotărâtă și precisă împotriva oricărei defecțiuni, ce i ar putea strica prerogativelor sale, legei sale veșnice și mântuirii omului. Serviciul de pază al bisericii, de la centru și până la periferie, îl formează clerul în totalitatea sa, având în frunte episcopatul și sinodul.

Începând din ziua de Coborârea Sfântului Duh peste Sf. Apostoli, cu predica Sf. Apostol Petru, continuând cu elocința Sf. Apostol Pavel și cu fermitatea și virtutea celorlalți apostoli și a tuturor părinților, mucenicilor și cuvioșilor, ce au murit sau au suferit pentru cauza creștină de la întemeierea bisericii și până astăzi și trecând în revistă toate furtunile ce s'au abutut asupra bisericii lui Hristos, dar și faloasele extraordinare pe care această biserică le a adus omenei prin Evanghelia sa; amintindu-ne de timpul în care capetele încoronate se plecau până la abnegație bisericii, sau de vremea în care vlădicii noștri erau primii sfinți ai voievozilor și cei întâi chemați să se intereseze de îndreptarea tuturor treburilor obștești și considerând just aportul imens, pe care biserica îl aduce și azi la disciplina și armonia universală a omenei, putem concluda pe bună dreptate că nici o lege omenească și nici-o organizație statală nu are în sine perspectiva veșniciei, așa cum ne-o garantează sigur biserica. Căci în adevăr toate legile și eforturile de proveniență pur omenească, privesc numai viața de pe pământ și nu pot prinde în sfera lor și veșnicia.

Acest lucru este însă, nervul și sângele bisericii creștine și de la Hristos și până la sfârșitul veacului acestuia, el se perpetuiază prin clerul acestei biserici și intră cu fiecare individ în veșnicie. Căci iată ce spune în cuvinte de mult preț — Thomas Carlyle — despre preot: „El este trăsura de unire cu Nevăzutul Sfânt. El este Regele spiritual al oamenilor, pe care îi conduce spre cer, cârmuindu-i înțelepțește pe acest pământ“. (Eroii pag. 155). Iar Chateaubriand zice: „În fiecare parohie există un om, un om a căruia familie e lumea întregă, un om pe care îl chemi ca martor, ca sfătuitor, sau ca slujitor în toate faptele solemne ale vieții... care vede rând pe rând și pe bogat și pe sărac bătând la poartă.

bogatul ca să depună milostenia, săracul ca să o primească fără a roși. El nu ține de un rang social, ci dîmpotrivă de toate clasele; de cele de jos prin viață săracă și adesea prin nașterea sa modestă; de cele înalte prin educația, știința și noblețea sentimentelor pe care o religie filantropică le insuflă și le impune. Un om care știe tot, care are dreptul să spună totul și al cărui cuvînt cade de sus asupra inimilor, cu autoritatea unei misiuni dumnezeiești și cu porunca credinței». (Cugetări și Maxime, Nifon Criv. pag. 265). «Preoții ce locuiesc și viețuiesc aici pe pămînt, au primit mandat și putere de a administra cele cerești — o putere ce n'a dat-o Dumnezeu nici îngerilor și nici arhanghelilor» zice Sf. Ioan Gură de Aur. Preotul are puterea de a lega și a deslega, el reprezintă pe Hristos aici pe pămînt și este prietenul Lui intim, căci „pe voi v'am zis prieteni“ le spune Iisus și : «cel ce ascultă de voi de mine ascultă; iar cel ce se leapădă de voi de mine se leapădă» (Luc. 10 | 16) Dar dacă preotul este ridicat la o așa de mare demnitate, dacă el poate pătrunde și în palatele regești ca și în bordeiele sărace și dacă această orînduire va dura cît toate timpurile, preotul trebuie să se cutremure de răspunderea ce apasă asupra sa și să fie mereu supus și ascultător Episcopului, care păstorește și peste preot, care are toată puterea asupra sa și care singur are prerogativa de a-l hirotonisi în treapta preoției. Preotul poate lucra efectiv în misiunea sa, numai atîta vreme cît are delegația Episcopului. El lucrează numai ca delegat și în caz de abateri, sau nesupunere, Episcopul îi poate ridica oricînd delegația și poate să-l depună chiar din treaptă. Deaceia episcopatul ca depozitar direct și continuator al prerogativelor totale, acordate de Hristos Sf. Apostoli, a fost și va rămînea pentru totdeauna, cea mai înaltă demnitate, în biserica creștină. Episcopului se supun și se pleacă oamarii mireni de pe oricare poziție socială, dar lui trebuie să se supună și preoții deopotrivă. Dela oricare Arhieru și până la Patriarh, episcopatul poartă pe umerii răspunderii sale demnitatea lui Hristos întregă și sorții bisericii creștine cu toată puterea de inițiativă, cu toată activitatea constructivă pe tărîm spiritual și duhovnicesc și cu toate drepturile și prestigiul său, stau în mînă și în sarcina Ierarhilor. După cum vor fi Sfinții Lor vor fi și preoții și după cum va fi cinstitul Cliros va

fi și norodul. Vrednicia păstorului înfrumusețează turma și sub ochii stăpânului se hrănește sluga.

Ferice de eparhia aceea, care are un arhipăstor conștient de răspunderea Sa și a clerului din subordine și ferice și de clerul și de poporul, căruia Dumnezeu i-a făcut parte de un astfel de arhipăstor.

Noi cei din Eparhia Constanței putem da slavă lui Dumnezeu, că din voia Atotputerniciei Sale și din chibzuința conducătorilor din stat și din biserică, ni s'a rânduit ca chiriarh Prea Sfinția Sa Arhiepiscopul Eugeniu Suceveanu, care împlinește acum, un an de când îl avem între noi, timp în care l-am putut cunoaște cu toți, ca un vașnic apărător al demnității și prestigiului clerical, ca un om cu o putere de muncă extraordinară, ca un păstor înzestrat cu cele mai felurite și mai potrivite metode de pastorație și gata oricând cu soluții practice și de efect pastoral și administrativ, nesupus dragostei de arginți și neamăgit de influențele din afară și atât de bine intenționat pentru progresul clerului și pentru prosperitatea vieții spirituale, încât acestea, precum și înfăptuirile pe care Prea Sfinția Sa le-a realizat în toate părțile pe unde a trecut, adăogate la realizările atât de frumoase înregistrate numai în timp de un an la Constanța, ne dau cele mai sigure speranțe, că dacă vom avea norocul să rămână toată viața, în eparhia Constanței clerul, va putea porni la drum cu Prea Sfinția Sa în frunte, pe urmele Sf. Apostoli și cu adevărați pași de apostol. E de ajuns atât, ca să înțelegem că preoții și mireni îl cinstim nu pentru prejudecăți egoiste, ci din respectul desinteresat ce l se cuvine și pe care îl merită cu adevărat.

După un an...

de Preot Radu Datcu

Nimic de ascuns. Trebuie arătat. Să se cunoască vrednicia.

Modestia caracterizează pe oameni mari la suflet, pe oamenii care-s născuți, să trăiască pentru alții. Vor să rămână necunoscuți în toate faptele lor. Muncesc pentru cei mulți din zori și până'n noapte. Fără gânduri de răsplătire...

Numai pentru satisfacerea conștiinței.

Totuși energiile trebuiesc scoase la iveală, ca să prindă în mreșile lor și altele, ca puterea să fie mai tare iar folosul și mai mare.

În adevăr, o învioreare; atenție încordată la toți. Ce va putea face acest om necunoscut pe aceste meleaguri?

Trimis a fost...

La prima vedere. Frumos la chip. Cu ochi vioi, scilpitori de te pătrund, cu zâmbetul pe buze, cu vorbă dulce de moldovean sfătos. Tare plăcut.

Cu sufletul curat, deschis sincer, apropiat. Fără ascunzișuri, nu-și trâmbețiază programul. Fără vorbe, muncă în tăcere ajutat de oameni pricepuți și vrednici. Numai în câteva încăperi modeste, neîncetat lucrează pentru ridicarea așezământului episcopol al Tomisului.

A început cu redresarea economică a eparhiei, cu toate greutățile zilelor prin care trecem. A reușit în cea mai mare parte. E plin de stăruință. Nu se lasă până nu izbutește.

Nici suftetul eparhiei nu este lăsat în părăsire.

Locașuri și case de închinăciune care așteptau să fie deschise și date cultului, au fost sfințite, Are vrednicie de apostol. Când în Sudul Dobrogei, când la M.-Noapte, când pe malul mării, când dincolo peste Dunăre la ialomițeni, peste tot învață, în-

deamnă cu fapta și cu vorba, iubește, ceartă, căci «Domnul pe cine ceartă, pe acela iubește».

Nici dragostea creștină nu-i lipsește.

Ca Biserica să fie împlinitoare a celor propoveduite, a înființat o cantină susținută de clerul eparhiei, unde un număr însemnat de școlari, de curs secundar, iau masa în mod gratuit.

Ne amintim de agapele primilor creștini.

Un suflu nou de misionarism se face printr'un colportaj viu și întins prin sutele de mii de broșuri răspândite peste tot cuprinsul eparhiei și în Țară.

Nimic nu-i scapă din vedere.

Implinitor al îndemnurilor Sfântului Apostol Petru :

„Păstoriți turma lui Dumnezeu, care o aveți, priveghind asupra ei nu de silă, ci cu plăcere ; nu pentru agonisită urâtă, ci din osârdie ; nu ca și cum a-ți domni peste moștenirea lui Dumnezeu, ci dând pildă turmei“. (I Petru. V-2-3).

Așa a trecut un an de muncă constructivă pe ogrorul Bisericii din Eparhia Tomis, din viața vlădicească a P. S. Episcop Eugeniu Laiu-Suceveanul.

Și așa va urma unul după altul, că așa e zidit. Clerul l-a înfeles.

Continuați ! Vă urmărm !

Faptă grăitoare

de Preotul C. Gh. P.

Felul cum este organizată Cantina Clerului Dobrogean, în care primesc masa zilnic peste o sută de elevi de curs secundar, veniți să și zidească educația și să-și formeze viitorul la școlălele din acest municipiu, credem că ne dă dreptul să afirmăm că este singura cantină din țară, care activează precis și nedesmințit numai în căldura flacărei răspândită de Sf.

Evangelie și în ritmul pașilor străbătuți în lume de Biserica instituită de Domnul nostru Iisus Hristos.

Pentru zidirea operelor de binefacere și caritate creștină, concepute în acest fel, dar înaltes pentru dănuirea lor, este întotdeauna necesar să se găsească omul cu concepțiile cele mai sănătoase și cu soluțiile practice cele mai nimerite și sigure, pentru organizare și administrare și Eparhia Tomisului are din voia lui Dumnezeu în fruntea tuturor treburilor sale pe acest om, în persoana Prea Sfințitului Episcop Eugeniu, care împlinește un an de când conduce fără preget spre mai bine sorții poporului și ai clerului de pe aceste meleaguri dobrogene.

Cantina Clerului din Eparhia Dobrogei este susținută în primul rând de sprijinul moral și material chiar al Prea Sfințitului Episcop Eugeniu și apoi de ofrandele benevole ale drept credincioșilor binevoitori și ale întregului cler din Eparhie, cari își trimet dăniile lor, așa de necesare și de prețioase în aceste timpuri, în bani și în alimente, alcătuindu-se astfel o rețea din isvoare de la periferie până la centru, din care se întreține continuu și fără nici-un greș dănuirea Cantinei. E vrednic de laudă Acela, care a conceput un astfel de plan și pe bună dreptate merită toate mulțumirile toți aceia cari jertfesc de bună voe în scopuri așa de înălțătoare.

Dar lucrul care merită în adevăr să fie evidențiat, este faptul că la această cantină, în fiecare zi e rânduit câte un Preot din Constanța să asiste și să binecuvinteze masa și câte o Doamnă Preoteasă, care să supravegheze și să îndrumeze lucrările de bucătărie și de menaj și în acestfel ajungându-se să se facă de rând la Cantină toți preoții din Constanța și soțiile acestora, biserica are mult câștig pentru prestigiul său, iar elevii cari primesc masa la această cantină, vor adăuga la inima și la sufletul lor, amintirea acestei prea înălțătoare fapte de dragoste creștinească, din care ei s'au înfructat în cei mai frumoși ani ai tinereței școlărești și va fi această sămânță bună, aruncată în pământ fertil, din care va răsări mai târziu,

când tinerii de astăzi vor zidi la temelie țării cu maturitatea, înțelegerea și puterea lor de muncă, multe roduri gustoase și folositoare și țării și bisericii.

Astfel fiind, se poate înțelege lesne, că la această cantină, pe lângă hrana cea de toate zilele necesară existenței pământești, cei o sută de elevi de astăzi și cetățeni de mâine, primesc și învățăturile servite cu dulceață de Sf. Evanghelie și se întăresc în virtute, luând pildă de la Ierarhul Dobrogei și de la Clerul din subordine. Acest lucru merita să fie relevat, ba mai mult încă merită atențiunea și examinarea tuturor factorilor cu răspundere în stat și în biserică, spre a fi aplicat și în alte centre ale țării, pentru binele tineretului studios, prin care va crește mâine gloria neamului.

Nu sunt acestea cuvinte de laudă deșartă, nici elogii de circumstanță și nici dibuiri interesate, ci sunt expresia unei recunoașteri demne a unei singure fapte țâșnite desinteresat din căldura inimei și din puterea de pătrundere și de organizare ca unui om, care merge cu pași neșovăelnici spre culmile sublime ale idealului creștin, ducând spre aceste suișuri și clerul și poporul din Eparhie.

Veniți și vedeți! Ba mai mult: Grăbiți vă de-urmați!

Slăvită fie-i munca

de I. Șerboja

Idealul personalității sale, Vlădica Eugeniu al Constanței, după cât îl cunoaștem, îl înfăptuește prin muncă fără preget, zi de zi. Cu un zel și un interes predominant în misiune sa, muncește, căci munca pe cât îi este permis să fie, în acest ritm al vieții sociale, îl face să fie inovator și creiator și să se simtă fericit. Din școala vieții și ucenicia din mănăstire și-a însușit cultura, cinstea și smerenia, încât a isbutit întotdeauna

una să-și afirme printr'o rezistență morală și intelectuală puternică, idealul eminent moral, personalitatea.

Munca la Vlădica Eugeniu nu presupune numai cheltuirea energiei în vederea unei activități oarecare, ci depășirea activității pentru realizarea unui scop nobil și desăvârșit, cu valoare spirituală.

Ca un ales al lui Dumnezeu „îmbrăcat cu îndurare, bunătate, smerenie blândețe, cu îndelungă răbdare și iertare; tot ce face, cu cuvântul cu fapta, în numele Domnului Iisus Hristos le face“, după cum în-deamnă Sf. Ap. Pavel în Epist. către Coloseni III. 17.

Pentru realizarea scopului înalt urmărit în munca sa, Vlădica Eugeniu are o călăuză „Numele Mântuitorului“, care-i sprijină toată oboseala zilelor grele și-l îndrumază dându-i puteri sufletești și trupești, pe care le cultivă și desvoltă, în vederea desăvârșirii spirituale lumii, — scopul suprem al mântuirii omului — „fiți desăvârșiți precum și Tatăl vostru din ceruri desăvârșit este“.

Vlădica Eugeniu își organizează timpul, dând diferitelor sale activități strictul necesar, pentru a avea răgaz să se devoteze lucrului pastoral misionar, chiar pe ogorul Eparhiei. Munca la Vlădica Eugeniu are o valoare morală superioară cu tendință spre desăvârșire.

Munca sa, nu rămâne închisă în paginile câtorva ordine de birou, ci ceea ce zice trebuie să se 'nfăptuiască, dându-se pildă pe sine păstoriiților, Stăruie și nu-i scapă niciun prilej de afirmare a muncii sale în ogorul Domnului.

Deaceea, ne 'ngăduim să 'ncrestăm la răbojul stăruitoarelor cronici ale Eparhiei Tomisului—azi, la încheierea unu an de rodnică, demnă și vrednică păstorie a Vlădicăi Eugeniu și la ivirea zorilor celui de al doilea, an în continuare, pe scaunul Vlădicesc dela Tomis,—momentele de seamă din neobosita muncă a P. S. Sale, pe tot întinsul Eparhiei. când pe Bărăgan, când la Constanța.

Muncitor și râvnitor al Casei Domnului, cu un

spirit ce-l așează mai presus de orice mărire, ome-nească deșartă, Vlădica Eugeniu, folosește orice împrejurare spre luminarea și întărirea sufletească a oamenilor, ducând în toate colțurile Eparhiei binecuvântarea, exemplul muncii și al faptei, cu chip blând de Apostol.

Inovator și creiator de drumuri noi spirituale, pretutindeni a găsit mijloace practice de a stimula pe preoți la lucrul duhovnicesc în parohii, pe teren cultural, administrativ și economic. A intensificat colportajul și a inovat așa zisele bazare parohiale de colportaj cu cărți, broșuri, icoane, cruciulițe, calendare etc.; a dat o nouă organizare cercurilor și conferințelor pastorale, dând dispoziții pentru ținerea șezătorilor religioase săptămânale în cadrul căminelor culturale și formarea unor echipe artistico-religioase cu elemente din tineretul P. P. și E. E.

Cinstea și demnitatea din administrație ca și ridicarea economică și edilitară a Eparhiei numai într'un an de zile și de grele încercări au făcut pe Vlădica Eugeniu să nu neglijeze nici opera de asistență socială.

Creează o cantină Eparhială, unica pe țară, unde iau masa peste 100 elevi săraci și orfani de curs secundar; iar preoții Eparhiei din îndemnul P. S. Sale, dau tot concursul lor neprecupețit, acțiunii Consiliului de Patronaj al operelor sociale, au grija orfanilor, văduvelor și săracilor și pretutindeni clerul își urmează stăpânul în câmpul muncii creștine, făcându-se pildă vie păstoritilor.

Grija de educația copiilor în școala primară, ca și suplinirea învățătorilor plecați la datorie, fac punctul de onoare al directivelor și îndrumărilor pastorale ale Vlădicăi Eugeniu. Niciun domeniu de activitate nu-i scapă din vedere, pentru ca să-și afirme viguros munca, integrându-se pe sine și Eparhia în colaborarea cea mai strânsă, dintre Stat și Biserică.

La semnalul de muncă dat de Vlădica Eugeniu, apar din nepăsarea de până acum, redeschiderile și sfințirile de Biserici pe tot cuprinsul Eparhiei. Preoții

îi urmează exemplul muncii și al faptei. Aproape că nu i sârbătoare și Duminică în care Vlădica Eugeniu să nu resfințească câte o biserică sau o casă de rugăciune.

Numai în decursul ultimei luni, însemnăm aci, resfințirea bisericii din Dobromir-Deal jud. Constanța la 26 Sept. a. c. într'un cadru pios în care Vlădica Eugeniu a remarcat munca preotului, dărnicia poporului și solidaritatea în lucrul creștin a învățătorilor și primarului, în jurul bisericii.

La 3 Octombrie a. c. în Com. Vărăști-Ialomița, a resfințit Biserica și la 14 Oct. a. c. în Comuna Broșteni—I-ța, s'a resfințit Biserica și Troița ridicată în memoria eroilor căzuți pentru patrie, din acea comună. Vlădica Eugeniu într'o vibrantă și mișcătoare cuvântare a elogiât munca autorităților comunale în jurul preotului și a preamărit jertfa ostașilor eroi.

La 26 Octomorie a. c. în orașul Călărași—I-ța, Vlădica Eugeniu a sfințit Biserica „Sf. Gheorghe“, ridicată în memoria eroilor pentru întregirea neamului. A fost cea mai înălțătoare sârbătoare și prilej pentru Vlădica Eugeniu de a evidenția strânsa colaborare a credincioșilor Eparhiei cu biserica strămoșească.

Mulțimea credincioșilor din oraș și județ, a autorităților orașenești și județene cât și a clerului, au fost o dovadă vie a credinții tuturor în jurul altarelor sfinte pentru care se jertfesc și se dăruiesc total, eroii neamului.

Pretutindeni în Eparhie Vlădica Eugeniu când singur, când cu D-I Inspector General Administrativ al C-ței, sau cu D-I Prefect al Ialomiței, ori cu D-I Primar al orașului Călărași, când cu consilierii sau protopopii săi, vizitează inopinat bisericile din cele două județe—I-ța și C-ța, pentru a se convinge personal, la fața locului,—fără a se trâmbița din vreme cum era obiceiul,—de felul cum clerul îi urmează sfaturile, îndemnurile și exemplul muncii sa'e.

La 31 Octombrie a. c. Vlădica Eugeniu închee un an de muncă, în scaunul Vlădicesc dela Tomis, în mijlocul muncitorilor portului Constanța, unde din ini-

țiativa P. S. Sale, se va ridica chiar în incinta portului o biserică, pentru care a și dăruit din caseta sa personală până acum 100.000 lei.

Exemplul Vlădicăi Eugeniu a stimulat atât pe muncitori cât și pe conducători, încât organizația „Muncă și lumină” a și hotărât ca suma de 400.000 lei, pe care o aveau agonisită pentru procurarea unui aparat cinematografic de proiecție să fi alocată construirii acestei biserici care va fi poate singura biserică din lume ridicată într'un port cu incintă, unde marinarii, după viforul călătoriilor, ajunși la limanul țării lor se pot ruga și închina în liniște, aducând mulțumire lui Dumnezeu, înainte de toate, pentru ajutorul în nevoi și primejdii.

Un comitet format din Vlădica Eugeniu sub președinția D-lui Ministru subsecretar de stat al marinei general Șova și alte înalte personalități de seamă va munci după exemplul Vlădicăi Eugeniu ca'n cel mai scurt timp, cu contribuția și credința conducătorilor și a muncitorilor, biserica să se'nalțe falnică în portul Constanța. Cu grija pentru educația spirituală și hrana duhovnicească a muncitorului român, închee Vlădica Eugeniu un an de activitate arhierescă la Tomis. Vlădica Eugeniu pășește în cel de al doilea an la Tomis cu redeschiderea cantinei pentru elevii săraci, de curs secundar, susținută de clerul Eparhiei Constanța, care a avut loc în ziua de 2 Noembrie 1943, cu care prilej a dat îndemn tuturor să poarte o deosebită grijă tineretului, care reprezintă puterea de viitor a românismului, și stânca de granit pentru apărarea drepturilor Bisericii și Patriei.

Și în luna Noembrie s'au anunțat pentru fiecare Duminică și sărbătoare sfințiri și resfințiri de biserici.

Vlădica Eugeniu este nădejdea roadelor bogate ale Eparhiei, este o energie creatoare așezată la cârma Eparhiei Constanța, chemat să ducă prin viforul patimilor și ispitelor lumii aceștia, corabia la limanul mântuirii. Cu acest gând curat, ne rugăm lui Dumnezeu să-i dea îndelungare de zile și sănătate pentru păstoria Eparhiei C-ța, și din suflet zicem:

Slăvită fie-i, deapururi munca.

E R A T Ă

La pag.	2	rândul	29	în loc de	înlă se va citi	înaltă
„	7	„	20	„	hoaldele	„ holdele
„	8	„	5	„	contropite	„ cotropite
„	12	„	5	„	dumnezeștilă	„ dumnezeiștile
„	16	„	12	„	Euginiu	„ Eugeniu
„	18	„	32	„	elvilor	„ elevilor
„	20	„	13	„	binecuvântăi	„ binecuvântări
„	24	„	41	„	înviid	„ înviind
„	25	„	15	„	călătorem	„ călătoream
„	28	„	35	„	pretoierii	„ protoierii
„	30	„	7	„	coducător	„ conducător
„	30	„	26	„	Mitropolir	„ Mitropolit
„	31	„	5	„	„în“ — se exclude	
„	32	„	37	„	protigioasă	„ prodigioasă

Se recomandă pentru bibliotecile personale și cele parohiale, următoarele cărți :

1. Liturgiile bizantine privite istoric în structura și rânduiala lor, de Preotul Petre Vintilescu Buc. Tip. Cărț. Bis. 1943. Pag. 151.
2. Rugăciunea, conferință, de Preotul I. Gh. Iordăchescu Bibl. „Pavăza Credinței“, 1943. Edit. Sf. Episcopii de Argeș, Tip. „Artistica“, Pitești. 50 pag, 45 lei.
3. Cum și când trebuie să te duci la Biserică, de Nicodim Patriarhul României, Edit. „Bucium Ortodox“ 1943. Tip. Cărț. Bis. 32 pag. 10 lei.
4. Psaltirea Proorocului și Impăratului David, tălmăcită de I.P. S. D. D. Nicodim, Patriarhul Bis. Ort. Române—Edit. Inst. Biblic și de Misiune al Bis. Ort. Române. Buc. 1943. Tip. Cărț. Bis. 464 pag. 500 lei.
5. Iisus Hristos sau restaurarea omului, de D. Stăniloae, Ed. „Arhidicezană“, Sibiu. Prețul 400 lei.

POȘTA REDACȚIEI

1. D-lui Ioan Dinu — Studiul Dvs. „Depunerea lui Petru și Ion“ va apare în numărul viitor.
2. Pr. I. Frăsineanu — Studiul Cuc. V. „Teognozia isihastă, este pe linia teognoziei ortodoxe“, va apare în continuare în numerile viitoare.
3. Pr. Gh. E. Gheorghiu
Principesa Elena jud. I-ța—Art. Cuc. V. „Ingropare și Cremațiuni“ va apare în continuare în numărul viitor.
4. Pr. M. Buric, C-ța. — Art. Cuc. V. „Trecutul eroic în lumina prezentului sbuciumat“, va apare în numărul viitor.
5. Preoților Al. Z. Ionescu
și Gh. I. Brățășanu—„Prezentări de cărți“ ale Cuc. V. vor apare în numărul viitor.
6. Icon. Corneliu Grumăzescu, Bârlad — Am primit cronica externă pe Oct. și Noembrie, și va apare în numărul viitor.

SPRE ȘTIINȚĂ

Schimbul de reviste, trimiteri de articole, abonamente și orice fel de corespondență, se va adresa Revistei „Tomis“, la Sfânta Episcopie Constanța. Nu se restituie articolele nepublicate.

ABONAMENTUL :

1 an pentru preoți	300 lei
1 an „ parohii	600 lei
1 an „ cântăreți	250 lei

SFANTA EPISCOPIE — CONSTANTA

 Sf. Episcop. Nicolae Popovici
C. Sale Domnului
Sf. Episcopii a Cradiei
Parohia
le Beius
Comuna
Judetului Bihor